

Cseke Gábor

Tükörterem

*Válogatott versek
1962-2004*

A borítón Pusztai Péter fotója

Pallas-Akadémia Kiadó
2005

TARTALOM

Ághegyen	Esik
Fészek	Testvérek
Nagyüzem	Kövek között
Lámpabúra	Macs-katalpakon
Almák szülője	Hőség
Zöld postaláda	Zötyög
Csigaház	Sebek a kerten
Mikor mindenki elment	Sok papír
Ezüst élet	Mélység fölött
A ház surranó szelleme	Örök fogoly
Csendélet	Testvércsövek
Lesz ébredés	Nappali álmom
Ördögök	Lesben
Fénygyepen	Szélben szállongó
Reflektor	Strázsa
Győzelem	Technológiai jelentés az ércelőkészítésben elért sikerekről
Régi fénykép	A hajnal fénye
Érintés	Kedveskéim
Aláaknázott kertek	Csodavárás közben
Fabula	Sóvár szíved
Könyöklő	A síneken
Deszka	Szétzilált kazlak
Mókushajnal	Ha vonítanak
Álruhában	Keskeny sarló
Képkivágat	Életünk ez a folytatásos
Tökéletes világ	Törött korsó
Gyónás helyett	Áfonyaéréskor 1500 méter magasságban
Ilyenkor már a penzumon	Víz és kenyér
Vezeklés	Visszatérés
Csak a szőlőt	Védőgyűrű
Borotválom már	Egy kellemetlen alak
Annyi ágat	Sóvár ebek
Valaha inkvizítor	Ady-lecke
Utószezon	Ha nagyon félek
Hét élet	A becsapott ajtó
Altató	Játszma
Hordalék	Csak a lovam el ne árulna
Jó sütet	Léptékek
Szitok, ima	Leszámolás
Körmünk alá	Szelidített vad
Havat hullató	Vallató éjszaka
Míntha csillagok	Öregedő hóhér
A Marson élni	Fehér derengés
Immunanyag	Házunkon
Más bolygóról	Vén kövön
Állandó permetben	Szememre húzott szürkülettel
Földek taraján	Pillantás
Régvált szerelem	Mímelt világ
Vállukon ring	Növekedés
Fentről	Hegyipatak
Ágyvetés	A házgondnok intelmei
Árkád	Füstök útján
Sorban miként a döbönt léghajós	Folytatás
Lassan keserű	Kánikula
Mikor a szél beorgonál	

Nyomokon
A rét mögött
Triko
Találkozások
Nyári éjszaka emléke
Mít mond
Eltévedt tücsök
Kikötések
Zeneszóra
Könnyű szándék
Kusza gyökerek
Befagyott patak
Tükörkép
A világ mindig
A csend világa
Behúzott nyakkal jól nevelten
Fasor
Tavaszi virul
Volt itt egy
A világ nyugalma
Kevés benzin
Aranymívű pagodák
Hírnök
Erdőszív
Templom a dombon
Isten csókja
Árnyak köroznak
Holtágon libegő
Kifent kasza
Ködmönös idő
Titkos csapás
Valaki rázza
Kevés fű
Fejünknel
Hegyi tó
Zárak rokonaim
Imperatívuszok
Gyászjelentések
Mennyi mindent
Rácsok
Oxigénmámor
Csak én
Múlunk
Mitől oly rossz
Osztozó legyek
Hagyjuk hát
Patak, falu közepén
Ceruza-fogó
Porszemek játszadozása
Nincs többé föltápáskodás
Avarral hóval
Barlangi csönd
Emlékpíócák
A tűzhányót bezárták
Olvadó szárnyak

Ló a lovast
Micsoda torony
Lesen
Számadó juhászom
Távolság 1
Micsoda kár!
Haladék
Örök náthában
Harács-dal
Kapálom, mondja valaki
Attilát tologatva...
(Kinek...)
Kattog, zúg...
Széken ülni, állni
Körösvény
Járvány vacog
Ki jár közöttünk?
Felemelt áron
Végtelen
Gőzölög odakint
Kezemen éjjel
Éjjeli bár
Szolgálat
Teleobjektív
Ez a goromba...
Határértékek
Szomjazók
Az ihlet illanó percei
Nagy váza
Az alagút járőre
Szívemben vonatok
Dobszólo
Összes műveim / mint aki pénzét
Kabátom szárnyam
Egyenszürkében
Arasznyi ösvény
Soha fegyelmezettebb csapatot
Elveszett birtokok
Ágyékra szorított kézzel
Hová igyekszel
Nyolcas vágány
Szavak a vállon
Sárgán virító
Lassított iramodás
Tábor
Kerék
Toron
Odalent
Ki áll a fény mögött
Örömök
Huzatos ablak mögött
Deres hajnal
Vallomás
Átmenet
Alattam sziklák mindenütt

Foncsorsziporka
Család
Két apró
Éjjeli tűz
Anyák
Minden oly tiszta
Új rajongók
Gépversek
Vendégség
Alul és felül
Hát kinek beszélek
Járőr
Hosszú séta
Ellenállás
A golgotán utánad
Vasreszelék
Plein air
Eddig minden elmúlt
Képzeltetés lábaidnál
Gurulás
Örök hinta
Felé
Hová tettük a hegedűt
A töltés oldalán
Gyöngye békák
Valami álljon
Vereség
Életrajz
Csínytevések
Megláttam a kabátodat
Miért remegtek
Semmibe néző
Külvárosi út
Téli napforduló
Keserű
Odúgazda
Míg jár a felvonó
Megafon
Mínusz
Jó öreg békebeli
Loppal kúszik
Cukrozott zene
Fátyol
Az első lap
Sok szép jelige
Eladtam
A játék folytatása
Szép volt a világ
Akkor is

A morgoló téli
Vasajtó
Rebellis
Örökmozgó
Tükörterem
Víz partján
A falon túl
Csonkig hegyeztem...
Derékig kincsben
Tótágas
Szólóban
Nincs
Hazatérés
Sovány, borzongó
Távolság 2
Nevetségesen kicsi hely
Búcsú a mai éjszakától
Négy ujjal a földbe
Kortársak
Árkos
Egy ispotály...
Az este jön
Viharfelhővel
Fejhullatós
Egyetlen zuhanás
Kitalált ölelések
A bányász száj
Mint most látnád
Mint aki búcsúzik
Fifty-fifty
Ismételt tavasz
Visszavonuló hófoltok
Milyen csapdákat...
Szédület
Tapló és kova
Míg az asztalt...
Fönnakad rajtunk
Sziget
Egy hang a küszöbről
Hegedűmet hallom...
Ablaküveg
Indulás előtt
Anyá
Üres szék
Kergetőzés
A szökevény
Nyomok

Ághegyen

*Andrassew Milos barátocskámnak, a kis meteopatának szeretettel
2002. május 16-án, Bukarestben, a város felett kóválygó,
kitörni készülő vihar idején, szaggató fejfájás közepette*

1

A himbálózó ágon előre hátra
futkározik egy eszelős madárka
nyelvét nem értem de egyre fújja
szomorú panaszát újra és újra
perel és pattog és be nem áll a csőre
mintha lenne mindenek vádló öre
megnyugtatnám de nincsen semmi érvem
amit ő érez ó jaj én is érzem
hol vagytok illő szavak füttyök és dallamok
a lengő ág végén szédülve kuporgok és hallgatok

2

Jegenyesoron érkezik a zápor
fák csúcsán zászlós fellegek
lezúdul egyből néma tatárhad
moccanni sem merek
mint aki sorsát más kezébe adta
és el van veszve tudja már
nézem hogy tűnik el a távoli
vízfüggöny mögött a határ
le-lecsap a vihar haragja
talán most is lesz kegyelem
és bőrig ázom és reszketek
vízcsepp a tépett ághegyen

Fészek

a remény fészke még pihével teli
jóformán ki sem hült
s már újra engem ringat
ahogy a szél lóbálja az ágat
elnyúlok a mélyén szemem az égre vetem
otthon vagyok otthon otthon
zakatol bennem az öröm vonata
már szinte alszom de mégis félig ébren
úgy érzem magam mint

a mesében egy átváltozás hőse
mint a gebe akiből táltos
lesz parazsat nyelő vagy elvarázsolt
kiebrudalt királyfi

Nagyüzem

Meglestem a reggelt. Lebegett.
Ködben. A rét s a folyó felett.
Szemében bágyadt könny ragyog.
Bepárasodott ablakok.
Gólyák. Féllábon. Gyöngye szél.
Enyhén serkentő. Utolér.
Volt-nincs. Elszállt az éjszaka.
Munkába indulsz. Vagy haza.
Ujjongó madárhad. Dal. Hamis.
Beledúdolok magam is.
Illatozó sarjú. Reggelem!
Gyermekkor. Titok. Szerelem.
Már tűz a nap. Izzik. Megáll.
Makacs. Te önféjű számár!
De vele már a dél üzen.
Lüktető élet. Nagyüzem.

Lámpabúra

az elpattanó lámpabúra
ráijeszt a fényre, meging
hiába cserélem ki újra
a romlás mibennünk kering
mi gyártjuk a lámpát szemünk
vaksin mered az éjszakába
mi vagyunk a kezdet és a vég
vagyunk az éber és a kába
látjuk mit nem kell, s mit kellene nem
mondjuk a semmit szavunk a furcsa csönd
görcsösen kapaszkodunk a földbe
bár tudjuk: nagyszerű odafönt.

Almák szülője

este az almafára ült a nap
ott hunyorgott az érett arany bogyó
mintha ő lenne a sápadt almák szülője
pangó vizek közt egy valódi folyó

egy pillanat varázsos tán még annyi sem
a zizgó fűben döbbsent puffanás
nem tudni férges alma hullt a földre
vagy hamvába roskadt az égi parázs

Zöld postaláda

1

Hírektől nyög a postaláda
éjszaka mikor senki se látja
sírva fakad majd felnevet
rázkódnak benn a levelek
s a leselkedő virradatra
útra kelnek ki erre ki arra

2

Kerítésen a zöld postaláda
énekes stiglicék háza
ideszoktak jól érzik magukat benne
magam ácsoltam gyermekkorom hajnalán
asztaloskodó nagyapámnak még volt hozzám türelme
megkorhadt mohalepte félfarasan fityegő
a piheágy belőle sose fogy el
a rés mögötti sötétség dalok otthona lett már
az egész kert a jókedvű trillákra figyel
vihar tépázzon lombot eső csurogjon egyre
ő csak fújja a magáét a láda koncertterem
rohadjon le róla valamennyi deszka
a hűség halhatatlan dalt terem

Csigaház

hallod az éjt sűrű csöndje hogy neszez?
sötétje anyásan befödi az ijedező egeret
a macskának is menedék s mindennek ami él
valahol fény gyúl rádió bűg egy jazzband zenél
úgy hull a nyugalom a hűvösség mint a játékos eső
szárnyak suhannak álmodást érlel egy gyöngén verdeső
pillangó az ablakon túl hol az éjszaka tanyáz
úgy simul a világra mint hálás lakójára a csigaház

Mikor mindenki elment

mikor mindenki elment beszivárgott a csönd
rátelepedett a házra alant és odafönt
csak a szű perceg kint és bent csak egy légy csapong
vergődik szabadulást keresve a szutykos ablakon
no és az órainga mely az időt apró darabokra tördeli
zengő imája félóránként a csöndet fölveri
lassan bekapcsolódik újra mi körülöttem mozog és él
a kapunyikorgás az eső a nyakunkba zúduló szél

Ezüst élet

a holdfény reggelre elcsorog
földre borult bödönből a méz
már csak csilláma illata él
ezüstjét váltja a hajnali réz

állok mintha fa lennék
alámankózott roskadozó ágaim fájnak
dísze vagyok és szenvedője
az őszbe forduló búcsúzó tájnak

éjszaka míg a hold kering
leltárt készítő magányban
ezüst életre ébredek
sápadtan halálra váltan

A ház surranó szelleme

hajnalban kattán a pattan az ajtó
mintha a szél kaparászna
jelezne rajta hogy megindult a világ
légzése működik az óriás légcsavar
pedig csak a ház surranó szelleme
az idejében kiherélt kandúr
üzen kalauzt mímelő gesztusával
hogyan
föln kellene kelni
elég volt az ájult magunkba süllyedésből
ételt a tányéromba uraim
villan két mélytüzű
smaragd szeme
egyenesen rám
néz néz
vádlón korog az üres gyomor

Csendélet

a kosárban
alma narancs szőlő banán
ez a csendélet hazakísér
a tengeren túlra
mikor a világ összezsugorodik
egy alumíniumdobozba
benne szalonna hagyma
pár szelet sületlen kenyér
már rohad a sok illatos gyümölcs
akár a túlérett szerelem
mint lucskos szennyes kötés alatt
a vér

Lesz ébredés

talán egy megvalósult álom ilyen
visszavonhatatlanul nyomasztó
nem léphetek ki belőle
föl se ébredek már
ez a ház
ez a kandalló a pattogva leégő tűz
a tálcán a gyümölcscsendélet
a minden sarokból rám leső antik bútorok
a mennyezetet támasztó húsos szobanövények
a kertben a hó a hóban a dermedt fák
a fák alatt a türelmetlenül füttyögő barna cinegék
az éjjeli világra hangolt rádió
az asztalon felejtett pipák
mind létező együvé tartozó
valóság széthullásra ítélt szilánkjai
egy élet ára
amit valahogy mind leélünk
ki rosszabbul ki jobban
előbb utóbb mégis csak felébredünk
a mellünkre nehezedő végső napokban

Ördögök

vonat kúszik a völgybe fel
sikkant egyre: jövők-jövök
acélkerekek nyugólódnak
zabolátlan kis ördögök
sírnak az élesre fent kanyarban
göcögnek a váltók felett
könnyedén mintegy öntudatlan
vonszolják el a terheket

játékos kedvük ronthatatlan
hallgatom forgalmuk dalát
jönnek nappal és éjszakánként
egy egész életen át

Fénygyepen

csak könnyedén a fény felé
amerre kanyarog az út
ne kísértsen a félelem
míg belököd a kertkaput

a felszikkasztó fénygyepen
árnyéksordák kolompja szól
lelked közöttük félszegen
kutyakölyökként kóborol

Reflektor

a vár utcáin a macskaköveken
a hajlatokban a boltíveken
a szobrokon a harangokon
a lőrésen a kriptákon a temetőn
a lépcsősorokon a toronyba zárt időn
a falakat másasztó repkényeken
az orgonasípokon a kőmedencén az állványokon
a kőműves déli ebédjén az árkádokon
a habzó szennyvizem mely utat talál a völgybe
végigpásztáz a nap
reflektorát rád szögezi tűnődve
mintha valamiért gyanús lennél neki
vizsgál mint férges vackort a gyermek
mielőtt beléharap

Győzelem

égnek törő falakon
fürtös csapatokban kúszik a fény
a tekintet

nézzük csak nézzük a várakat
míg bennünk elesnek

s a látvány győzelmi zászlaja
már fölöttünk csattog

Régi fénykép

még romlatlan minden ezen a tájon
még munka a munka és fű a fű
úgy zengenek ifjúkorunk húrjai bennünk
mint csöndben a mélyhegedű

Érintés

királyló gyümölcs ághegyen
mosolyog rád a szerelem
már már hiszed elérheted
nyújtózik még egy keveset

mind magasabbról kandikál
kikezdte már egy víg madár
s míg tenyereden tarthatod
hívó mosolyát láthatod

a tiéd lett mint annyi más
hol van a tikkadó varázs
majszolod nézed forgatod
hátha valamit visszalop

a tűnt napokból idelelni
és belefáradsz hirtelen
tán nem is benned élt a vágy
megérinteni legalább

Aláaknázott kertek

ahogy felfénylik a szomszéd ház homloka
háttérben fenyvessel havassal
ahogy a pajta a farakás a körtefa és a kapu
kihúzzák magukat a hajnali derengő
homály méhében ahol a nagy álmok
fogannak vagy elvetélnek
ahogy az ég aljába a vörös
szívedbe lopja magát a furdaló vágy
vissza ó vissza az időben
nem nagyon messzire
nem a gyermekkor ártatlan titkaiba
nem a szerelem elfúló torkú trilláihoz
csak az utolsó keresztút érdekel téged
de senki se hív
senki se biztat
az idő útjai aláaknázott kertek
legszebb gyümölcsök pokolgépek
bárhova lépsz
ó hova lépsz

Fabula

friss hallal a hóna alatt
beállított hozzám a tenger istene
részeg volt de
nem látszott nagyon rajta

a tátozó síkos jószágot egyetlen
mozdulattal az asztalra
csapta
és inni kért

nem adtam néki

hogyan ne
még majd azt mondanák
hogyan titkon
világkörüli
útra készülődöm

biztosan megorrolt
de azért sikerült kitennem
a szűrét

néztem néztem a halat
mit ottfelejtett
akár egy rejtett mikrofont

hát akkor elő
a kést hisz fejtől
büdösödik mint tudjuk

filéztem sütöttem roston rántva
pikkelyeit szálkáit
kidobtam

így lett a hal kelendő
így maradtam halandó

Könyöklő

szélesre tárom a tenger ablakát
hadd zúduljon be rajta mindaz
amit föld és ég ringat
egyetlen furcsa ütemre
le fel

de csak szél iramlik
akár egy fölösleges sóhaj
és már nem tudom
én könyöklök az ablakban avagy a hullám simul makacsul
kisebesedett könyökömhöz

Deszka

a fenyődeszka érett illata mint a méz
az erdei méhek zsongó odújából
soha nem láttam mézvár őrizőit
a deszka csontszíne messzire világol
mézüket se kóstoltam soha még
csak egy illúzió íratja velem e verset
az összefüggések mint a jelenvaló holtak
egy fenyődeszkán ülve dalra kelnek

Mókushajnal

mókus inal át hajnalomon
szökellve bátran könnyedén
akár egy dallam ütemébe zártan
hogyan inal!
bokortól bokorig
a csönd tisztásán keresztül
az alig kiserkent tavaszi gyepen
futás közben még vissza-visszanéz
követem-e
nyomába szegődnék de jaj ha elijesztem
oly kedves törékeny
annyira önmaga
megfoghatatlan
talán ígéret
talán sosemvolt éjszaka
tébolyult álom emlékezés
huncut varázslat
maga a menekülő szándék
volt nincs
a bujdosó bánat

Álruhában

bennetek megsokszorozva
a legbensőbb gondolatba öltözve
onnan kikandikálva fintorogva de mindig
a bőre szabott álca mögött
lapulva életem végig sorsotok
egyiket a másik után
vagyok a tengeren hányódó kalandor
az elorzott álmú repülő a magaslati
mámor kínozta hegymászó
a rendezett agyú matematikus az életet

habzsoló természetjáró
vagyok az örök don juan a kaszát
forgató mezőpásztor

honnan ennyi tapasztalat ily érdeklődés
ki oltotta belém e bujkáló létet
amelyben minden elképzelhető
kaland hőse magam vagyok
mégis
mások pusztulnak belé

Képkivágot

kapualjak
kijáratok
látványhoz
képkivágotok
amire rávetül a fény
a felszikkázó tünemény
mindig a valóság maga
a dolgok jobbik oldala

Tökéletes világ

sehol egy ránc egy gyűrődés a tájon
csak tünékeny sóhaj sirályfóhász
gyöngén támadó szél borzolja maradék hajam
mintha csak nagyapám lenne csontkemény
merev ujjaival
ahogy sose tudott életében simogatni
csak a fát
a papírost
a térképeket
a menetrendek csomópontjait
hágók és tengerfokok menedékét
hegycsúcsokat krátereket és vöröslő őszi tisztást
a város fölött

mindig csak későn ébredünk
mikor már elhamvadt tüzek
mélyén a felgyémántló bölcsesség kilátszik
elnézek visszafelé a mélység
fölzenél egy hangolt hárfa
feszülő húrjain

még élek
és ez elég elég

Gyónás helyett

vallani köpni kikotyogni
elszólni mintegy mellékesen
bedobni
kimondani
talán
de bűnbánatért soha

tetteinket míg elkövetjük
földre szállt angyalok vagyunk
utána
csak utána
kapunk észbe hogy eltörtük az egyetlen poharat

szilánkjai sebeznek
szívünk alá gyűlve
szőnyeg alatt a szemét
az irgalom tanyáján

a szárnyak bénák szennyesek
elrejteneink de hová
lógnak csapzottan érdesen
lessük az ég szavát

Ilyenkor már a penzumon

járt az eszem
minden kényszerű sor le nem mosható szenny
az életemen
soha többé hozsannát senkinek
fogadom
és ez már nem az első
alkalom
minden magyarázatom csupa nevetség
holnapi énem hallgatom
soha többé tollat a kézbe
de hát tehetem-e
birkózik bennem a szégyen s a versfaragás
szelleme
mint aki elkártyázta minden pénzét
egyetlen éjszaka
fázik éhes
de tudja soha se mehet
már haza

Vezeklés

Vakon hittem hogy veszély les reám
a hóban katona topog tova fegyver kelepel
a kinyomott újság kötegével a fejem alatt
egy íróasztal lapján szunnyadtam el
álomban mindenki mindenkivel harcolt
torkomat keresve vonaglott egy dühödt marok
aztán az az ablakon beözönlött szennyesen a hajnal
ott talált gyáván gyötrődve: szabad vagyok

Csak a szőlőt

még roskadoztak a szilvafák
a szomszéd kertjében a szögesdróton
át kilestük miként hasadnak
boldogan a túlrejt gyümölcsök
a férgek neszezését is hallani
véltük csak az a drót
csak a dróton azok a szögek
ne lettek volna különben
szívből utáltuk a szilvát mi
a szőlőt szerettük igazán

Borotválom már

kidobták a lezuhant sárkányt a szemétdombra
a levágott angyalfürtöket a padlóról kisöpörték
felmosták a kőről az első bicskavágás vérét
kibelezték a hajnalt harsogó repedt torkú kakaskát
borotválom már berotválom a lángoló pofonok helyét

Annyi ágat

annyi ágat törtem le
hiába
a természet kiheveri
de a fák
de a bokrok

Valaha inkvizítor

valaha inkvizítor voltam
szétvertem volna a fiam fejét ha bőgött
nagyokat csíptem rajta éjjel ha felsírt
voltam szigorú jéghegy

valaha majdnem gyilkos lettem
voltam megszeppent kivégzőosztag

valaha ártatlan voltam
gyermekdalokkal az ajkamon ébredtem
megmintázhatták volna rólam a szelídség szobrát
voltam a nagy ígéret

valaha csalhatatlan voltam
valaha nagyon elbotoltam
valaha voltam ami voltam

Utószezon

kirámolták már a butikokat
még maradt a poros üveglap
mögött egy-egy felfordult légytetem
játékpisztolyokkal és fogpasztástubusokkal
körítve, de a szél egyre
vadabbul támad reggelente
szomorúságunk leeresztett
redőnyeire a sirályok is
lustábban lebbszennnek föl a dinnyehéjjal
teledobált fővenyről és a búcsú
percei egyre kisebb
köröket írnak le védtelen szívünk
fölött

Hét élet

a tengeri szirtek lassú kopása
oly biztos, akár a halál de
ha túl akarom élni ahhoz
hét élet sem elég

Altató

holdat ringat a tenger
szelíden ahogy anya
altatja álmatlan
ideges porontyát
hiába és
mégis mégis

Hordalék

egy egy deszka néhány öl
rohadt narancs egy bűvárszemüveg
három darab farmergomb egy úszónadrág
kettétört pipák leszakadt
rákollók kottalap egy
fogatlan fésű játékvödör
tövig kopott súrlókefe és még
annyi minden ám
mindenek fölött a tenger
csapkodó sós
lehelete s néhány
versfoszlány minduntalan egy kiálló fekete
szirthez csapódva

Jó sütet

izzó kemencét cipel hátán a pék
bevetette már minden kenyerét
mondikál: jó sütet csak abból lesz ami
a szabályokat siet betartani
van benne jó liszt kovász amennyi kell
együtt lélegzik hát kenyereivel
álmában is hallja szusszanásaik
reccsenve domborodnak púpos hátaik
süt és dagaszt süt egyre és dagaszt
hiszi hogy minden kenyere malaszt
s ki osztogatja hogy is adja alább
tüzet cipeljen hátán legalább

Szitok, ima

Silányat gajdol ez a föld,
mi se jobbat.

Kutya is azt ugatja, ami van,
éjjel a holdat,

nappal sovány nyulat űz,
talán eléri.

Friss levél nyílogat a fán,
lehull a régi.

Nyomukban a szorongás
belevacog a versbe,

gyomlálgatja lengő hajunk,
s festi deresre.

Köd száll fel a kukoricásból –
szitok? ima?

– töményen gondol így a szeszre, akinek
nincs mit innia

Körmünk alá

körmünk alá néz az idő
tegyétek ki a praclikat a padra
jár jár szúrós tekintettel közöttünk
pálcát suhogtat nem tudhatom
mit szól az én kezeimhez csak
ha jól odapörkököl

Havat hullató

havat hullató tébolyultság
kevés fizetség sok adósság

ahány pehely száll annyi vétek
ahány száj nyílik annyi ének

térdig a hóban néma kórus
fölé borul egy vézna kőris

derékig ér már fújjuk egyre
tartsunk ki habár szédelegve

míg felszakad az égi fátyol
torkunkra hangokat varázsol

Mintha csillagok

felrúgott üst kondul az éjben
mintha csillagok kocódnának
odafönt
de helyreáll a csöndben kuporgó béke
az elhaló bongás már csak a szívet szorítja

A Marson élni

a Marson élni ha lehetne
ó hány embernek lenne kedve
tülekedve bősült hűhóval
távoznának egy úrhajóval
büszkén arra hogy ím repülnek
szerencse nyitott szárnyán ülnek
s ők az elsők élményre várók
éhesen világról világra szállók
megkóstolva mindenből ezt azt
kézügyben tartva térképet atlaszt
de bármily messze is futna útjuk
jön egy idő
szemünk lehunyjuk
hirtelenül csak elzuhanva
egy gondolatnál fennakadva
egy szóra várva némi zöldre
tavaszra nyárra
vissza a földre
s a távolságba gabalyodva
tévelygünk mind egy sűrű vadonban
csalódottan
megszégyenülten
pánikba esve
elrévülten
beletörődve fáradtan mégis
hogymeg kell állni
hogymennyi elég is...

Immunanyag

erdőt érezni tudni látni
alul körül felül közel
lélegzetébe olvadni veszni fűlni
tébolyultan azonosulva mintha téged
döntene a szél cibálna a vihar
sújtana villám bélyegezne kizárólagos szándék
pusztítana vész mintha a te gyökereidet
kezdené ki a zivatarok lepatakzó szennye

mintha te lennél a mézgát könnyező fa
és te az erdőpásztor mintha egyetlen
nagy seb lüktetésében volnál
a gyülekező immunanyag

Más bolygóról

eső pereg mintha valaki a kaput
verné félénk bizonytalan ütésekkel
kopp kopp kopp
itt vagyok ásít a közelgő
éjfél s nem kérde beengedem-e jön
megkondítja az órát még motyog valamit
a kései vonatokról a kerítésen macska
képében fűgén átszalad majd szöszmötölő
sünné változik a villám fényénél a fűvön
áll már a víz a tócsák hidegek a kerítés
árnya a falra vetül úgy osonunk egymás
felé dobogó szívvel hideg verítékkal a hónunk
alatt mint akik más-más bolygóról
szálltak alá

Állandó permetben

a hegyek fölött kihaladt a felhő
minden szétömlött ami benne volt
azóta eső szálaz egyre a vidéken
vize a pincékig is lehatolt
állandó permetben nyirokban szürkületben
élni fárasztó nagyon nagyon
akár a jövő előtt tisztán megállni
ha vétkest szül a cinkos alkalom
csuklya esernyő köpeny mind hiába
vízben ázik a lélek tengeri hullámtörő
nyakunkra özönlő majdani fényre várva
a penész az ami rajtunk kinő

Földek taraján

földek taraján
sok sok hárász kendős anyóka billeg
hallom
a dermedő barázdát varjúcsőrök feszegetik
mintha elvesztettek volna valamit a nyáron
de mit de mit

Régvolt szerelem

1

délután
félénk csengőberregés
ajtó előtt vak ember
azt mondja ő a szerelem
szánjam meg
mindenem odaadtam

2

kezem a válladon
fejed az ölemben
hántolt gömbfák
rakáson

3

fogjunk verebet
van elég
fogjunk szöcskét
marad elég

elfogy lassan a szerelem
fogjuk egymás kezét

4

mikor a nyár csomagol
mintha
az asszony pakolna össze

5

hajnalban ablak alá tévedt
legelésző
ló
nyakában csengő

Vállukon ring

százlábú oson a
kerti sétányon át
sietve menti elejét közepét s kígyózó karcsú
potrohát vonuló osztag lépdél így
golyózaporban meggörnyedve
vállukon ring az elesett parancsnok

Fentről

érik a málna
málha dagad
ragad a gyanta
kanna ürül

szív dobogása
lobogása csitul
vidul az elme
el ne hagyjon

fentről a világ
virág kelyhe
benne színek
sínek futnak

tőlem hozzád
hazád ez is
ezüst pólya
sója könny

Ágyvetés

In memoriam Taina Dutescu Coliban

1

patakzó nevetés a távoli hegycsúcs alól
derékig hóban az ember épp hogy araszol

most lónyihogás kecskemekegés repülőzúgás lett a nevetésből
besötétül az ég és a föld is kinyílik végül

minden megtörténhet e percben és sehol semmi reménység
szomjúság tikkasztja mikor már nem kínozza éhség

vihar zúgása tépi szaggatja hagymázás álmát
annyiféle alakzatot lát mikor már semmit sem lát

tudja hogy vége lesz de melege van de fáradt
még pihen kissé csak azután vet ágyat

2

ágyamat megvetettem
pihenj meg életemben
bár ülnöm is lehetne
ki lebeg itt hebegve
gumimatracom lenne
míg felfújom szelelve
a széllel sose szembe
cammogva jó a medve

bőgő motor a kedve
imbolygó képkeretbe
fölöttünk elmerengve
a kutya nézi hallja
félelmét meg ne vallja
a ritmus gyorsul még légzek
kezem csupa rongy vérzek
bajtárs eredj a tűz után
oly rövid ma a délután
eressz el szél kushadj vihar
ne játssz szívem labdáival
felkapva homokot követ
légy égen úszó jajsziget
míg megyek utánad a szóval
a jóval a vigasztalóval
szívdübögésű zeneszóval
feszülő fojtogató lasszóval

Árkád

ott árnyék
itt verőfény

ott rejtekhely
itt védtelenség

ott látni az esőt
itt érezni az esőt

ott szemlélődni
itt cselekedni

ott elsurranni
itt kitartani

ott sandaság
itt egyenesség

árkád alatt
szabad ég alatt

Sorban miként a döbbent léghajós

elhatároztam hogy
szabad leszek
bármilyen áron megfosztva magam minden
köteléktől előbb
az órámat hajítottam jó messzire de a ketyegés
csak nem szűnt meg az idő
dobolt a fülemben

majd a családnak fordítottam
háta vonatra
szállva de emlékezetem akár egy
vetítógép rendre visszaidézte
az otthon hagyott csoportkép sápadt arcait
aztán a ruhák
következtek cipő zokni is
lekerültek de a bőrömből
nem sikerült kibújni dühömben
elrúgtam magamtól a honi földet és egy méter
hatvan centi után ravaszul
visszapenderült alám mire sorban
miként a döbbsé léghajós
homokzsákot homokzsák után
hajítottam ki magamból minden kacatot
elvettem körömvágó
ollót egy üveg gyógyteát recepteket
anyám utolsó hörgő lélegzetét
egy égszínű mozdonyt a pénztárcámat
a tollam
s mert mégsem sikerült elszakadni
a földtől az utolsó pillanatban a mélybe
vettem magam de így is
bennem rekedt egy velőtrázó
sikoly

Lassan keserű

örök fegyelme kell nekem
bányászok hűségébe oltva
tudósok koponyája kell nekem
gyermeklélekkel váltakozva
boltosok szimata volna a jó
csatárok könnyelműségével tetézve
hegymászók kitartása volna jó
egy vagány álmait beleértve
és hogyha mindez teljesíthető
bármilyen szó nélkül vállalom
örök fegyelmét tanulgatva bár
lassan keserű rabbá válhatok

Mikor a szél beorgonál

ködbe bugyolált fenyvesek
madarak torkán vatta ül
a szomszédok is kedvesek
valaki azért sem füttyöl

a vér ma lopva csordogál
mit ígér ez a csönd-kaláka
mikor a szél beorgonál
felvihog a vasorrú bába

Esik

1

esik
a cseppek
lelkemre hullnak
cseppre csepp
halkan halálig
aztán eláll

2

esik eláll
szeszély
alternatív tény
c'est la vie

én is akár
az időjárás
jövök
megyek

3

vigyázz
az élet eltemet

álmomban is hull
cseppre csepp

eláztat engem
tégedet

4

fentről a nedv a könny a pára
a szomorúság ami hull

alulról feltámad a kétség
fordított eső tébolyul

tócsányi könny és hús eső hull
az égből esik hát esik

mit üzensz lelked mintha félne
betölteni színhelyeim

5

mióta állok mióta
ázom én árnyas diófa
pereg a víz a levelen
s a földön patakká leszen

a patak buzgón elfolyik
harsogó tengert álmodik
elvinne rábízom magam
irigylem biztos célja van

mossa mossa gyökeremet
de el fog hagyni engemet
búcsú nélkül tör rám a vész
meg nem állna vissza se néz

6

esőm vagy essél áztass
felhődbe visszaszállhass
cikkanva mint a villám
permeted úgy zúdul rám
akár a sors szeszéllyel
reggel nappal és éjjel
fölöttem vagy vigyázol
esőm vagy s te is ázol

Testvérek

gabonának
egér
fenyőnek
fejsze
tyúknak
görény
sötétnek
lámpás
ködnek
szél
bányának
hegyomlás
cipőnek
út
forrásnak
iszap
testnek
idő
szellemnek

rozsa
farkasnak
tél
kenyérnek
harapás

Kövek között

kövek között halak
szavaink siklanak
csalik között elúsznak
ártatlanok alusznak
horgok nyúlnak utánuk
felsebzik hasuk hátuk
kifogják rendre szerre
vergődnek egy vederbe'
szavaink közt az élet
kifosztott medre sekély lett
kövek között a víz
elsodor tovavisz

Macskatalpakon

üres templomban
fagyos kő zenél
jéghasábokat
fűrészsel a tél
gondokba ejtvén
minden szenteket
a meggyónt bűnök
csak keringenek
a harang nyelve
már már beléjük ér
kemencetűzbe
a sülő kenyér
hitetlenségünk
macskatalpakon
surran be egy
törött ablakon

Hőség

Olvadt égen
madár úszik –
egyedül, ostobán.

Bágyadt puli magába búvik
ott künn,
az esztenán.

A dinnyecsősz elalszik,
befonta puffatag
fejét a napról,

macskánk korán indul vadászni
– reggeli hatkor.

Bolond idő nyilaz
nyakunkra,
pállott katlan a város...
Tengék előre, hátra.

Lendülő szelet álmodik
ki-ki a saját
homlokára.

Tikkadt világ
– akár a szomjú földön,
nő, csak nő a repedés bennünk,
s vagyunk –
pattanók, kemények.

Ilyenek lehettek a bozontos,
vakarózó, hajdani
szegénylegények

Zötyög

Zötyög a villamos,
orrom a hűvös üvegre lapul,
északnyugatról
délre gördülünk,
künn az ősz
csatakos,
málló falú templom előtt
didergő asszony-falka cseveg,
szomorú, divatjamúlt
kendők
s ezüstoffok az ékszerek,
sír, nyöszörög alattunk a pálya,
vedlő sétány
villan,

a kalauz már a következő
állomást kiabálja,
s jönnek sorban – roskatag házak,
gyár, műhely, kaszárnya,
idős cigányné kéreget
köztünk,
valahol ribanckodik a lánya,
épülő fertály,
hordalék,
villamos zötyög délnek,
szennyünk és aranyunk
fölött
pusztai szelek zenélnek,
sokan olvasnak, reggeli
lapot,
zörög a papír,
fut az élet,
őrzöm a hűvös ablakot,
míg zötyögünk
északnyugatról délnek.

Sebek a kerten

megdőlt kerítésen a hiányzó lécek
tátongó sebek a kerten
ki hozza a kötést
ki hozza de gyorsan
csak úgy ömlik belőlük
az eperillat

Sok papír

költözéskor kérdi a hordár
minek ez a sok papír
s a könyvtárra mutat lihegve
érvek helyett kiüt rajtam a páni döbbenet
tényleg minek

Mélység fölött

a messzeséget áhítom
mélység fölött az életem
vitorlát bontó céltudat
vigyázza a fedélzetem

térképek szekszáns rádió
tornádót érlelő idő
egy bárkával a föld körül
magunkhoz így jutunk közel
a víz a víz torkig vagyok
többé nem menekülhetek
mit az ember magára mért
meg kell fizetni mindenért
delfinek ahogy játszanak
fejemben rímek bonganak
harang is szól torony sehol
a bárka bennünk vándorol
küldjük rá villámot vihart
megélünk amíg ő kitart

Örök fogoly

szökevényként árkon bokron át
csörtet a lelkem mentené magát
szaggatott ruhában lihegve támolyog
már már összeesne de lelkipásztorok
karolják föl életet lehelnek belé
a hit ködében így lenne Istené
fogolyként mint aki harcát feladta
mosolya álca míg erőt gyűjt alatta
újabb szökéshez de hová de merre
és mindig visszahozzák sárosan összeverve

Testvércsövek

egy cső kukoricában a nyárvég
aranyba foglalt bágyatag mosoly
mutogatja hibátlan fogsorát
a szemek buggyanásig teltek feszengők
mint akik nem férnek egymástól mégis
összetartja őket valami illő félelem
az elválástól a magánytól
a csövön ülve még szó sincs
malomról őrlésről puliszkavízbe fülásról
még látni a testvércsöveket végtelen
halomban érezni szoros melegüket mikor
a reggeleket kikezdi a rozsda a dér

Nappali álom

az éjjeli lepke nappali álma
oly szorongásos lehet a világi zajtól
mint kései hánykolódásunk a koromsötétben
ha finom szárnyak verdesnek a falon

Lesben

elbújtam egy ibolyatóben
póknak féregnek lelkes rovarnak
hogy meglesselek amint tűnődve lehajolsz
és összeborzolod az ibolyák üstökét
simogatásod tán engem is elér
s én kerge lény örömmel iszkolok
fölfelé hídnak szolgáló ujjadon
kezeden karodon hozzád
vállalva a borzongva utálkozó
agyoncsapást is

Szélben szállongó

szélben szállongó szavaim
lecsap rátok a lepkeháló
finom rácsozatos szövése
ó nem feszül de testhezálló
ítész szigorod előtt remegve
míg végzetes intésre várnak
lecsupaszítva dideregve
fészükre forrón visszavágynak
meghurcolva miként a rossz lányt
elém lökik szabad a préda
nézzük egymást kényszeredetten
szállongó lelkem maradéka

Strázsa

gránit szempár kíséri életünket
oly közvetlen oly átható
akkor is farkasszemet nézünk
ha függönyt von közénk a hó

nem csak a város fölött virraszt
a végtelenig lát vele
kőpillája soha se rezdül
minket vigyáz tekintete

arcán a gond olykor megenyhül
és kőmosolya felragyog
amíg a délutáni árnyék
besatírozza vastagon

gránitszavai csöndbe hullnak
gránitlelke hideg marad
fújhat a szél roppanhat jég is
tűzhet rá vallatón a nap

ablakhoz lépünk látjuk ott van
akár a fák a fű az ég
a kikezdhettelen tekintet
mélyén a nemlét kőlángja ég

Technológiai jelentés az ércelőkészítésben elért sikerekről

1

huszonnyolc lépés oda
ugyanannyi vissza
minden rendben ahogy látom
a hab
a zagyban motollázó
lapáton
buborékban a csilló szemcsék
de nyikorog ez az ócska bakancs szerencsére
nem hallani e zakatában
ideje már újat huszonnyolc
lépés oda ugyanannyi vissza ahogy látom
minden rendben a hab
a zagyban motollázó
lapáton

2

itt kérem flotálunk
megállás nélkül
aki nem tudná ez az ércelőkészítés
egyik válfaja mert
több is van a bányából
egyenest idefurikázzák
az ércet ami hát
kő meg föld meg agyag meg pala

és még valami
oly tompán dübörög a gép csak
nincs valami baja

3

hja
ez egy aprítómalom na
ennek érdekes története van
elmondhatom
elég az hozzá hogy
aki ércet akar
nem hull annak ölébe semmi pengve
se arany se ólom se réz
se vas
mint ez a por a tenyerembe
mi itt rendre összezúzunk
követ földet agyagot palát
forog a malom
mese nincsen aki
beállt a táncba ne sajnálja magát

4

éppen erről akartam mesélni
hogy mi történik odabent
egykor kalapács verőléc golyók
morzsoltak ízzé porrá mindent
ahogy a technika akkortájt
szóval tetszik tudni ugye
mi se lehetünk okosabbak
másoknál az asszony
örökké hajtogatja te sándor
húzd meg magad no
nem ezt akartam mondani
de a por
meg a szutyok
és a kínlódás ugye
az valami förtelem
csak törtük törtük aprítottuk morzsoltuk
zúztuk egyre
jobban
már az apja se ismert volna rá hogy
aztán mindez szépen átlibegjen
a cellák buzgó vizén
dús habbá szelídülve
huszonhét huszonnyolc most pedig
vissza

5

és megszólaltak az okosok
mindig akad belőlük
egy egy
hisz azért tartják őket járjon
az eszük akár a kakukkos óra és kitalálták
minek annyi kalapács verőléc acélgolyó
egyáltalán minek annyi
cécó
mikor tudnivaló hogy a nagyobb
ércdarab mert ugye itt mi kimondottan csak arról
beszélünk a nehézkedési erő
no meg a nyomában fellépő súrlódás
folytán könnyűszerrel magától is
összezúzza a kisebbet és fordítva
így is történt a kísérlet
pompásan bevált
nincsen por az a szörnyű lárma
fürgébben forog a malom
mese nincsen
hiába ugrál végül megadja magát
aki beáll a táncba

6

ennyi az egész
azóta vidámabban sétálok idefönt a rácson
huszonnyolc lépés oda
ugyanannyi vissza
minden rendben ahogy látom

A hajnal fénye

morajló mondóka patakfecsegés
egylére menő vélekedés
arról hogy a világ így meg amúgy
de te éberem élj soha ne aludj
amikor nő az árnyék s fogytán a fény
az éjszaka tátongó mélytorkú rém
csak a szélben a fák meg a patak kövei
az állhatatosság hú jelképei
nem látszanak miközben a sötét benyel
de suttogásuk szívedig jut el
és mint a vak tapogatózva bár
a hajnal fénye hozzád eltalál

Kedveskéim

milyen ígéretesek a kora reggelek
amikor éppen csak felszerkenek
elnézek az udvaron mely fénybe borult
harsogó madarak kedvétől tébolyult
szinte bánom hogy az ablakban egyedül állok
körül mindenki kását fúj szövi még az álmat
órákon át míg belefáradok a várakozásba
a reggel előregszik meghal a nap déli útját járja
a nyugalomban mit a hajnal ma is megadott
teleróttam újra néhány papírlapot
cinkosom sajnós odavan
s a napi robot mélyéről felrévedek
eljönnek még kedveskéim
a kora reggelek

Csodavárás közben

csodavárás közben a tengerpart fövényén
hullámnyaldosta bizonytalansággal didergő bokámban
hálók közt hánykolódó bárkák szemhatárán
hol a hajnal redőnye nyílik
acélos lendülettel pontos időben
egyszál gatyában csapkodó szélverésben
ácsorogva a magány póznájához simulva
farkasszemet nézve a nap torkolattüzeivel
ámulva az ostobákon akik azt hajtogatják
hogy nincsenek csodák

Sóvár szíved

amit én látok
az behunyt szemmel is
az enyém

el nem veheted
csak a szemem világa
csak az életem árán

de akkor se lesz a tiéd
sóvár szíved nagy szomorúságára

A síneken

galambok ülnek a síneken
remegés fut a síneken
vakkantó mozdony tolat a síneken
kutya téblábol vert pénzdarab a síneken
vizelő részeg a síneken
eldobott vatta munkába sietők átkelése a síneken
rengő meleg a síneken
sikongva fékező szerelvény eső utáni rozsdá hóbuckák a síneken
jajkiáltás acélpengés a síneken
katángkóró bogáncs lósóska a sínek között
kóválygó varjak a sínek fölött

Szétzilált kazlak

súly nélkül széthulló kazal
vagyunk szélhordta szálai
ha ki lát a lebegést irigyli
siralmas sodródás ez a javából

két kézzel kapaszkodunk
a varázsszőnyeg széleibe
háborgó gyomrunk görcsbe rándul
a rojtok ujjaink közt maradnak

csak már leszálnánk valahol
hol biztos pontból szemlélhető a távol
s ha nagyon igyekszünk
sarkaiból is kifordul a világ

szélfútta pelyhek illatok dallamfoszlányok sorsok
mint hitelezőt az adósok
fitymálják a lenge éltetőt
az elringató a megtartó erőt

így lesz a röptük jajgatás
rikoltó madárvonulás
a távolban valahol messze
egy bizonytalan partra vetve

magányos lelkünk másai
kazlak szétzilált szálai

Ha vonítnak

a beroskadó kerítés reccsenése
mintha nem kívánt látogatót jelezne
fülelek idegem pattanásig feszül
dobhártyámon a fölszaporuló dübörgés
esztelen zenéje a lüktető vér
a titokzatosság gőze éjféli rejtély
ha vonítnak a kutyák s körös körül
minden csupa settenkedés

Keskeny sarló

minden jót minden jót
még ha félig sírban is a lábunk
az illem így kívánja
mintha mitőlünk függne a boldogulás titka
ki mérte ránk a sok balszerencsét a be nem
teljesült álmokat a tévedéseket a mámor
kétségbeesett hajszolását az illúziókat
ki ígért többet mint amennyit teljesíteni
tudott és ki hitte el neki hogy több lesz mikor
az anyag megmaradásának az elve azt jelenti
hogy bár semmi sem vész el mert minden
átalakul de nagyobbra nem nő
mi pedig elfogyunk mint a hold
keskeny sarló összeszorított ajkunk

Életünk ez a folytatásos

szobám sarkában televízió
képernyőjén az egész szoba elfér
mindenkit befogad aki a szobában
azt is aki most éppen be
látom nyílik a kicsi ajtó
ferdén bezuhan rajta a fény
benne kicsiny alak kontúrjai
fáradjon be van itt hely elég
aki egyszer a szobában az a képernyőn is
nézzük nézegetjük életünket ezt a folytatásost
csak néha kapcsolunk ki
bekapcsoljuk a műsort

Törött korsó

ki befelé nyeli ma felbuggyanó dalát
mint más a könnyét visszafogja magát

hagyja a napfényt magára zengeni
a vihar lógó húrjait pengeni

titkolva hogy hány sebből vérzik
az öröm napja bár fölötte fénylik

hallgatva mordul daccal ostobán
mint akinek minden mindegy talán

maga elé mered szeme füstölgő parázs
mit ő mondhatna el nem tudja más

hallgatása kiszáradt kút mélyén kuporgó
régén eltörött hol volt hol nem volt
cserépkorsó

Áfonyaéreskor 1500 méter magasságban

1

amilyen magasan tenyészik oly
apró a növése ennek a
se fa se bokor talán még cserjének is alig
csupa levélnek

ez lenne mondjuk
az invokáció amelyben
előhívnám az itt
következő szöveg tárgyát
szóval

ez itt az áfonya

2

ahol a csöppnyi
egy két araszra nőtt
fenyők bontják rügyeik lassan
el nem sietve
a dolgot minden
tavasszal ott
üti fel a fejét az áfonya is

hol a fenyő
emelkedik felül hol
az áfonya támaszkodik
baráti gesztussal a csemetére

ahogy a szél végigseper
a levélfillérek között
mintha a világ
zavarában
serkenő szakállát simogatná

3

a havasra kicsapott marhákon
kívül semmi se háborítja
az áfonyát
hogy annak rendje és módja
szerint kivirágozzék
szerényen
akár egy máról holnapra pártája-
vesztett menyasszony
a lomhán lépegető
füvet és minden bekebelezhető
zöldet tépegető
marhák nem tudnak
annyi kárt tenni benne hogy
az áfonya megadja
magát

4

előbb a későn eltakarodó
hóval mérkőzik meg
mikor már úgy tűnik
hogy idefönt minden elolvadt
és buzgó vizekké
váltak a jegek a derékig érő havak akkor
váratlanul újabb
fehér szitálás
hull az éggel kacérkodó
magaslatokra
beleértve a reménykedő áfonyamezőket is
és ki tudja mikor
lesz vége

5

az áfonya ettől
még vígan követhetné a naptár
szerint beálló tavaszt
a napfény
melegét úgy
ölelhetné magához
mint öregek a hátralévő időt

kapkodva lázasan mindenkit félretaszítva
konokul
akár egy jajkiáltás
ahogy a torkomon kifér
és ekkor mindent eltakar függönyével a sűrű
permetként hulló
havasi eső

6

és hull és nyálaz
és szitál
ködöt dagasztva
új s új felhőbe öltöző
kitartással odafentről vagy tán
nem is
inkább oldalról esetenként
a mélyből
nedves fohásszá válva
a világ el nem apadó könnye amely
mintha itt akarna a mohák
a mohos kövek
a mohos kövek tövén csörgedező
erek örök
mentora lenni
úgy nyirkolja be körös körül a tájat
mi lesz velünk és főként mi
lesz az áfonyával

7

fenyőrigók
mátyásmadarak
és egyéb türelmetlen szerzetek
szárnyas hangja
fütytyjele
ver néha rést a vattaként
világra boruló felhők
köpenyén az érdes
sipító messzehangzó
ének pengéje
a nap súlyos aranyalmájába
szalad és legalább
félórán át zubog
csorog a fény
talán nem is hiába

8

de fogytán a világ
türelme
micsoda dolog hogy ez a
se bokor se fa talán még cserjének is alig
csupa levél így
őrzi virágát mintha
nem az lenne a logikus hogy
rendre termőre fordul
minden ami él
a kibúvók az ürügyek
nem segítenek mert viharok jönnek
de éppen úgy el is
takarodnak a szelek
se fújnak örökké s ne
mondja senki hogy a köd
csak úgy egyszerűen
megfojthatja a napot
hisz akkor nekünk ideleln
ugyan
mi az ami ragyog

9

az áfonya
pedig igyekszik ha
tíz percre szól is a verőfény úgy
szívja magába mint szomjas
ember már nem remélt párás
üveg sörét
s a türelmetlenség pofonjai
rendre kékre
verik
a bizalmatlanság sürgetésébe
belelilul
a levelekbe bújva őrzi
magát akár egy
befelé buggyanó véres
könnycsepp

10

aztán már minden
hiába
kettéhasadhat az ég
csattoghatnak a huzatos erdők
jöhet bármi a rejtőző fürtös
bogyók beérnek

csak a cukor
az kevés bennük és
mikor a számhoz érnek halott
anyám csókol a föld
alól fanyar szeretettel
megadóan

még hetekig viselem
ajkamon a fekete
pecsétet

11

borzold össze boglyas
halmait
megremegnek
s a ringó levelek között
magadat látod
elvadultan
zsombék és ingovány fölött

12

milyen a jövőm
olyan a múltam
ezt a leckét már
megtanultam

ha pofon vernek
megalvad a vérünk
ha be kell érni
hát be is érünk

13

tántorgó világ mákonya
tányérszerű cukrozott áfonya

Víz és kenyér

mindig ugyanaz a világ vesz körül
felül a villámlásos ég alul a satnya fű
és a nekivadult fecsegő madarak a bokrokon
mind mind barátom mind mind rokonom

köszönök az elhaladóknak és mindenki visszaköszön
ülök a ház előtt s mellettem kígyó napozik a kövön
mohaszakállú taplófülű mogorva én
innen tova minden mi megesik kész regény

hogy élünk míg meg nem haltunk csöppet sem érdem
a világ jól tartott – vízen és kenyéren
láncos rabjaiként és mégis – szabadon
megszökhethünk – árnyékunk majd utánunk oson

Visszatérés

még akkor is ott is konokul
üzen a költő feszül a húr
és ellepi a vértelen
ereszd meg húzd meg történelem
lidércnyomása melyre nincs
hangtalanul nyíló kilincs
csak dac kiállítás fogadalom
ebből lesz minden forradalom
még akkor is ha költőnk visszatér
egy csókért némi életért

Védőgyűrű

türelmet érlelő mindenhatóság gyűlj körém
tűz mellé az elgyötört csapat
fáradtan vakarózó tűnődve magukba roskadó férfiaknak
képzelem a testet öltött jövőt
melegedni ültek le hozzám a döntést
reggelre halasztják ha eddig vártak
a többi gyerekjáték
csak attól tartok utána
egyszerűen tovább állnak s én maradok körülsáncolva
kövek védőgyűrűjében nehogy tüzet fogjon
a mindent elnyelő
vadon

Egy kellemetlen alak

széna szárad körfűrész jajgat
búcsút érlelnek a napok
senki se bolond fölkeresni
egy kellemetlen alakot
aki mindent eszében tart
s megír ha futja rá ideje
élcel az enyhén ostobákkal
epés ha packáznak vele
azt hajtogatja egyre másra
nézz végig sorsod vonalán

ne hunyj szemet semmi fölött
inkább legyen tiéd minden magány
ti balra ő meg jobbra fordul
füben nem soká él a nyom
közös utatok ennyit tartott
hol volt s volt-e nem tudhatom

Sóvár ebek

kóbor kutyák koldulnak a kertkapu előtt
ma egy zsemleszínű holnap koromfekete
majd barna fehérfoltos bogáncsos szőrű lihegő
kivert állatok szomorú véget nem érő csapata
mindegyik kér nyüszít engem néz türelemmel vádlón
amitől eszembe jutnak rendre a vétkeim
s mint ki a vezeklést még innen a halálon
még abban a percben szeretné elkezdni
úgy nyílik ki a szívem minden iránt mi szeretetet áhít
sóvárgó ebeknek jut-e marad-e még
egy szemernyi megértés ama simogatáshoz
mely olykor fontosabb
mint a déli ebéd

Ady-lecke

1

jó borok
remekmű
párizs
ér
bús könyöklés
fel-feldobott kő
ősz
szerelem

künn csorog az eső
miért nem vesz kalapot
csatangol
százévesen

2

az volt mára a lecke
ki volt ady endre

nagy ember
nagy költő
nagy kan
nagy ivó
nagy gyerek
nagyhangú
nagybeteg
nagyon jó

3

vajon mit akart mondani azzal a költő hogy
válaszunk néha ostoba
ez a fekete zongora

Ha nagyon félek

ha még egyszer ennyien lennétek én akkor
is csak azt mondhatom hogy
sajnálom a túlerő diadalától
megfosztani
a torkom szorongató kezeket de azért
vigyázzatok ha nagyon
félek visítani szoktam

A becsapott ajtó

*Négy petrillai hegymászó emlékére, akik 1987 márciusában,
egy retyezáti csillagtúrán ismeretlen körülmények között,
nyomtalanul eltűntek a hóföretegben.*

(Már hosszúak)

Már hosszúak a nappalok.
Megáll fölöttünk a dél. Melege tikkadt ájulás.
Bűzlenek a teli kukák.
Bokor tövében bomló kutyatetem. Kivillanó, fehérítő csontok.
Már csörögnek, csorognak, csevegnek, csobognak, csobolyognak a havas vizei.
Roskad a hó.
Foltokban üt át rajta a fű. Kötésen a vér.
Zúduló lavinák. Vedlenek harsogó hegyek.
Már indulni lehetne.
A magasban fakókeselyű kereng.
1987. május 17.

(Virrasztó)

Anya vagyok.

A zokogás belülről éget. Mennyit sírtam életemben!

Ki sem költözött belőlem a bánat. Tokba bújt.

Hogy kéznél legyen.

Én nem tudok veszíteni. Pedig veszítésre születtem.

Előbb a szüzességem. Majd a jókedvem. A ruganyosságom, szépségem.

Iszonyú...

Fogaim a terhesség alatt hulltak ki.

Hogy sajnáltam őket!

Haragudtam a gyerekre; miatta mindenem lassan odalett.

De még egyszer egy ennyit odaadnék. S ha kell, többet is!

Csak visszatérne.

Egy hónapja; miként a húr.

Mely arra vár: penghetne bár.

Nézem az ajtót. Behunyt szemmel látom.

Hallom is a keccenő kilincset.

Szaporábban lélegzem:

Van csoda, van! Te fentlakó, ne hagyj összeroskadnom!

Fiamat üztem el. Csakis én vagyok a hibás.

Ó, milyen tiszta lett minden!

Azt mondtam neki: benőhetne a feje lágya!

Válasszon: vagy a munkája, vagy a hegy.

Azt mondtam neki: miért ekkora zimankó idején?

Várja ki a tavaszt, mikor a többi normális ember!

Azt mondtam neki: elegendem volt, hogy egyre várjak!

A kihűlt étel: akár a sorsom.

Azt mondtam neki: apjára is, de hányszor, hányszor!

Pedig őt csak a kocsma szája.

(Egyszer azt mondtam: eleget virrasztottam!

Akkor nyelte el végleg a bánya.)

Ó, nyissátok rám az ajtót!

Nincsen bezárva.

1987. július 5.

(Versenyen kívül)

Fogalmam sincs, mennyi a hó fölöttem.

Tátott szájjal ért a halál.

Fülem, torkom, orrlíkam, szemem megtelt szikrázó fojtogatással.

A többiekről mit sem tudok.

Bizonytalpompeji katonák ők is: hóban kivitelezve.

Tudom, vergődni kellett volna.
Kézzel-lábbal. Az életért.
Megpróbálni legalább a lehetetlent.

Így még el se mesélhetem senkinek:
ide hallgass, öregem, így és így történt,
elhiheted, ez most az utolsó szóig igaz!

Az igazsággal együtt alulmaradtam. Betemetve.
Ha ki a felszínen kószál, meg nem mondaná,
hogy éppen az igazság fölött járkal.

Biztosan kerestek azóta.
Szólni kellene: ne várjanak!
A versenyből kiléptünk, legyen másé a babér esélye.

Pedig a hó... Hát a hó...
A búzaföldre takaró... Hegyek homlokán csillogó...
A hó... Hahó...
Most már csak másnak... Azoknak, akik hozzánk leásnak...

Fölnyújthatnám bár legalább az egyik kezem: itt vagyok!
De minek?
Hadd keressenek, mint ahogy én is keresnék másokat.
Körbe-körbe. Mintha az életem függne tőle.
Csáklával döfködve a mélyet. Vigyázva, borzadva:
most, most, csontot érhet!

Csonttá fagyott bennem a várakozás.
Állva virrasztok, bár nem élek.
Immár örökké, vigasztalanul és menthetetlenül
remélek!

1987. július 6.

(Jogok)

Háromszor fordultunk vissza. Teljes menetkészültségben.
Háromszor fogadkoztunk:
„Most aztán muszáj megtalálnunk őket!”
Újra s mindig csak szénakazalban a tűt.

Hóviharok állták utunkat. Lavinák fenyegettek.
És mi meghunyászkodtunk előttük.
Jogunk volt hozzá. Kinek jó, ha a mentők is odavesznek?

De ki mondja meg: eddig nyugodtan kockáztathatsz,
onnan tovább minden lépés kész öngyilkosság?
Félünk.

A torzonborz szakáll, a hószemüveg, a zúzmarás sapka álca csupán.

Csak az félhet igazán, aki kutatott már hóba veszetek után.
Aki látta a tegnapi társat ültében eljegesedni.
Aki cipelt a hátán elnehezült, lomha testet, egy már-már soha el nem érhető védkunyhóig

Jogom van menteni. És jogom van félni!
Én vagyok a törvény. A lelkiismeret maga.
Vagyok az erkölcs. A példa. A menedék.
Minden tőlem indul ki, és hozzám jut vissza.

Már csak mibennünk bíznak, és mi nem tehetünk semmit.
Jogunk van óvni magunkat. De a szülőnek is joga van eltemetni gyermekét.

Jog feszül jog ellen. Ahogy az ember dől a szélnek.
Kiszabadult tincsek lobognak.
Egy helyben topogás

1987. július 7.

(Házkönyv)

Külön listát kellene vezetni az élőkről,
s külön egyet a holtakról.
Hogy minden pillanatban tudni lehessen:
ki-ki éppen melyiken szerepel.

Az élők listája, természetesen, nyitott lenne,
Mindig kerülnének rá új nevek.
A holtaké valamivel véglegesebb. S mennyi az ismerős!

Aki egyszer ott van az elsők, előbb-utóbb a másokra is felkerül.
Onnan pedig ki nem törli senki.

A holtak listájára felkerülni = eljegyezni magunkat az örökléttel.
Elmúlunk, de nevünk fönnmaradna.

Parányi jel: itt jártunk a földön. Ettől és eddig. Itt és itt.

A névsornak persze pontosnak kellene lennie.

Miként jobb szállodákban a házkönyv.

Felütjük: „Ezt és ezt keressük!

„Igen, még nálunk lakik, de csak délután vetődik haza.”

„Köszönjük!”

Vagy: „Pár napja kijelentkezett.”

„Igazán végtelenül sajnáljuk!”

Minden helyzetre lenne szavunk.

Aszerint, hogy éppen melyik listával kellene boldogulnunk.

Így csak a sötétben tapogatózunk. Mint a vakok.

Találgatjuk: mi lehet velük?

Lista hiányában könnyen felejtünk.

Élőket, holtakat – egyremegy.

1987. július 8.

(Ajtódöndülés)

Az ajtó zárva. Kilincse jég.

Ki se lehetne nyitni még.

Hallgatózunk előtt-mögött.
Az előbb valaki szöszmötölt!

Később: vakkanó köhögés.
S megint minden a csöndbe vész.

A képzelet ím, játszadoz.
Fagyos lomb, mit a szél pofoz.

Várakozásba dermedőn
nézünk végig a hegytetőn.

Mily meglepetést tartogat?
Szemellenzónk a gondolat.

Sehol, senki. A szúzi hó...
Hegyek homlokán csillogó...

Téli fában a zöldülés:
valahol, ajtódöndülés!

Tapossunk ösvényt! Mindenünk:
a nyomsor. Amin elmegyünk.

1987. július 8.

Játszma

kergetjük egymás bábjait
a sakktábla hatvannégyes mezején
hány waterloo don kanyar doberdo segesvár
van elrejtve a fekete fehér négyzetek alá
hány életreszóló tanulság
cselszövés titkos megbízatás hősi halál
ostoba önfeladás teremődik újra s mindig másként
a táblán elnézem fogyatkozó seregem
ó hogy hullnak kaszabolódnak nem is érettem
csak miattam gyalogok tiszték
de még egérutat nyerhet a vezér
él a remény is s végső esetben
minden újrajátszható

Csak a lovam el ne árulna

száguldó lovam hátán bejárom ma a völgyet
le fel árkon bokron át akadályokat ugratva
a kaptatón sípolva fújtat
szegény pára mintha én zihálnék
ha ráhagyom ellankad sarkantyúzom hát szaporán
beléremeg megugrik ismét lustábbra fogja
pihen

szívesen körülnéznék magam is az elfutó tájban
de szorít az idő előttünk a verseny a hosszú út
a távolban erdő sötétlik
mi lenne ha oda bevinném magam
lovastul versenyestül
mekkora lenne a hűhó az izgalom
amikor hiába várnak
nem rohanok már ki soha többé a fák közül
az erdőszélen semmi mozgás
egész csapat kutatna utánam a domboldalakra
telepedett nézők között kitörne a pánik összevissza
nyargalásznának az akadályok között lovasok száguldoznának minden irányban
ó hogy mulatnék
csak a lovam el ne árulna
nyihogásával ideges patadobbanásával
csak az erdő rejtene hűséggel cinkosan
csak én bírnám szándékkal kedvvel
kavicsnak lenni egy illeszkedő
öntelt gépezetben

Léptékek

kifosztott madárfészek agyagból tapasztott gallyakból font hült helyű szállás
elorzott sors hajléktalanság elhaló madári jajkiáltás
üres kérékupás tenyér melyet a baj megmerevített
csúffá tett igyekezet mit a kötelesség vágya hevített
fájdalom pusztulás nyakaszegett jövő dúlt érték
ha kisebbítéd hangyasorshoz illő ha nagyítod emberi lépték

Leszámolás

árokparton agyonvert sikló feje péppé zúzva még vonaglik
élete már csak reflex idegrángás színlelés
megkopott akár egy többszörösen elkésett visszhang
torz mint egy erőltetett ostoba nevetés
biztos ami biztos botok csápolják egyre
tekercsbe görcsülő teste mindjárt több darabra hull
oly közel áll a megsemmisüléshez
mint haldokló üszkös nappal ha hirtelen bealkonyul
valahol vipera kuncog sziszegve előbújni nem bolond
lapul míg tombolva győzelmet ül a félelem
majd akkor és ott mikor senki se látja
egy búcsúcsókkal leszámol velem

Szelídített vad

annyi gyermekkori tiltás után még több lemondás
vert örök tanyát életemben
vagyok a szelídített vad kit éheztenek
de a szeme se rebben
csak magában vicsorog vonít
mikor senki se hallja
fel nem lázadna az élet ellen
együgyű mélabús fajta
inkább magát emészti álmatlanul
csupa önpusztító hajlam
egyetlen vigasza mentsége a belülről
feltörő elfojthatatlan dallam

Vallató éjszaka

fásultan fekszem falraszegett szemmel
besüt rám egy vesébe néző higanygózlámpa
sárga szigora vallató éjszakáim
nyomozótisztje aki nem kérdez csak vár
míg ki nem virrad nincs menekvés
minden eszedbe jut mindenről hallgatsz
de ő tudja mi megy végbe lelkedben
milyen hullámoktól reszket meg tested
mitől vonaglik ajkad olvas belőled
mint egy könyvből olvassa nyomorú életedet
mikor bűneidhez ér hosszan rád néz
de hiszen azelőtt sem vesztett szem elől és mégis
ettől érzed úgy igazán hogy rádszakad az ég is
és olykor belezuhansz valami furcsa álomba
ámulsz a visszarendeződő múltton
ártatlan vagy és mégis
mindent elkövettél amitől most nem
tudsz élni hajnalig

Öregedő hóhér

utánam nyúl a tegnapi bűn
hiába lettem jobb szelídebb
mint minden öregedő hóhér
aki hegedűn
játszik megbékélve valamennyi
áldozatával
koccintunk
az agyonpofozott izgága lókötő
a szétrugdosott alfelű lepcsés asszony

az eszméletlenre ostorozott makacs
gyermek
de még a felgyújtott kihalt hangyaboly is
közrevesznek még még igyál
a mámor keserű agóniája
mellemre telepszik
és szorít szorít

Fehér derengés

ahol anyám és mindenféle
rendű rangú ősök
csontjai fehérленek
két két és fél méter mélyen
a föld alatt
és ez a fehér derengés
kövirózsák bolyhos levelein
kúszik föl odalentről
kár a mellünket
szaggatni a tompa
fájdalmat hangyák cipelik
szerte mintha
bábokat menekítenének
vihár elől

Házunkon

házunkon ablak
ablakban muskátli
muskátlin vízcsepp
vízcseppen napfény
napfényben porszem
porszemen kicsi ház
kicsi házon ablak

Vén kövön

gyíkok napoznak vén kövön
apró lábaikban futás emléke zsibbad
farkaik valahol messze járnak
gondolatban
s ha ág roppan
nyomban ott teremnek
mint jól nevelt de tékozló fiúk

Szememre húzott szürkülettel

mélyen szememre húzott szürkülettel
könnyed alföldi huzattal a nyakam körül
derékatört nyárfacsemetével a hónom alatt
felkelő hold derengő udvarával a szívem tájékán
távoli vonatzakatolással ajkamon
miként a kora őszi este
fübe hanyatlok

Pillantás

a pillantás mely ránk tapad
az egyetlen mi megmarad
abból ki szembenéz velünk
utánunk néz míg elmegyünk

Mímelt világ

világot mímel a színész
nem készpénz a szava
amit ma nem hiszünk neki
azzal megyünk haza
feledve ezt rivall a taps
s a színész is legott
az ember magától visszahall
egy idegen fordulatot
ez csak a kezdet a színész
végig így incselkedik velünk,
ő csak játssza a bánatot
nekünk meg sajog a szívünk

Növekedés

szeretem a fákat mert vannak
és tudják hogy mit kell tenniük
és nehézségre akadályra nem hivatkozva
nőnek nőnek nőnek
már elhagytak már fölémborult az árnyuk
már a madarak is birtokba vették őket
ítéltessenek bár pusztulásra
bennem sudáran tovább nőnek

Hegyipatak

örvény fortyog a kőágy cseveg
atomokká porlik a dél
szívünk fölötte ott kereng
többek vagyunk a semminél

míg odavonz a szédület
pizstráncikázás józanít
s mint könyvében lapozgató
nézem a világ dolgait

A házgondnok intelmei

a gyermekkor oly gondtalan
a felnőttnek mennyi gondja van

ti hallgassatok gyerekek
nektek nem fáj a fejetek

csöndrendelet van kuss legyen
üljete meg a túrt gyepen

és aki elszólja magát
azt szájba veri a világ

Füstök útján

a füstök útján szél üget
a borzongató rémület
pajtást keresne nem talál
világot motoz kornyikál
fülembé szisszen kikerül
és szomorúan értesül:
a füsttel együtt üzen a hó
bőven lesz majd fűjnivaló
csak győzze szusszal addig is
gyöngé dala fakó hamis

Folytatás

már-már felriad bennem a szülő
a végső számadásra készülő
mi lesz ha én majd nem leszek
mire jutnak a gyerekek

a kérdés roppant szónoki
a választ ugyan ki várja ki
még dugunk nekik hogy legyen
felőni egy kis türelem

óvnánk őket lépéseik
de az út túl magasra visz
lelassítunk már lihegünk
és egyre többet pihenünk

megettünk mindent? – fönt a nap
szívünkre szálló gondolat
valahol ők már fenn hahóznak
múltba fordul velük a holnap

úgy folytatódunk bennük halkán
mint szájról szájra szálló dallam
és amit ma nyújtunk nekik
jövőjük azzal kitelik

aggódunk ez nyilvánvaló
mint az hogy télen hull a hó
aggódni pedig semmi ok
akkor inkább elhallgatok

Kánikula

jobban kéne melegítenem a földet
tengersok a panasz
ki tudja mit csinálnak ott lenn
én úgy tüzelek mint máskor
fura pasasok

ma rádobtam még egy két lapáttal
ne legyen az hogy
rögtön a meleg miatt szitkozódtak

úgy kell nekem
mentem volna
holdnak

csillogjatok föl

palatető
cseréptető
bádog- és kátránytetők
csúcsos vagy lapos tetők
kupolák tornyok
csillogjatok föl
villanjatok meg
minden reggel

persze
ez a naptól is függ

Nyomokon

a nyomok azt mondták:
vége van
szíve dübögte: küzdeni
úgy dőlt le kínban: győzni fog
agancsa fogja védeni

de senki nem jött ellene
ereje fogyott csak zsibbatag
köröskörül olvadt a hó
s rá hiába süt már a nap

A rét mögött

a gondolat villanása csapongó ide-oda keresgélése
se lehetne szabadabb a bóklászó lónál
tudni hogy valahol várja egy csodás rét
vadvirágos harmatos tücsökzenés
ahol önmaga lehet mert minden őt szolgálja
a csönd a béke s a rét mögött a távolba vesző
rejtegető árnyat adó erdő
hahó hahó
milyen messzire elmerészkedtem

Trikó

ősszel emlékkockákból hordjuk össze a búcsúzó nyarat
bánom hogy itthagyt ahelyett hogy annak örülnék ami belőle még maradt
hiszen csak az éj lesz metszőbb s a reggel-este fagyba forduló
s mi idősebbek egy nyárral mely úgy tapad ránk
mint elviselt agyonizzadt trikó

Találkozások

valahonnan mintha a múltból
szállnának alá az utak
van aki lefelé igyekszik
más meg éppen a hegyre tart

jövő-menő szándékok árnya
hull a fénnel a földre le
percünkön ott az örök mozgás
a találkozás szelleme

Nyári éjszaka emléke

vihar ráz völgyet és hegyet
az éjszaka is megremeg
rázkódik belé szív, gyomor
csak be ne vágjon valahol

Mit mond

a mindenség trónján ülni
szélben
láblógatva a mély fölött
prédát kiváró sasra lesni
ködben
mosakodva egy-egy kicsit
vallató nappal szembenézni
végig
nem engedve a negyvennyolcból
az érted szóló harangra ügyelni
békén
akkor is ha megsüketülsz
fültépő csöndet hallgatni
egyre
mit mond mit mond mit mond

Eltévedt tücsök

a hajnal a mi óránk
amikor magamhoz ölelem
lelkedet
a mocorgó reggel hűvösében
dideregve kihűlő lábbal
borzongva a betonfalak közt honnan a búcsúzó nyár
egy eltévedt estéről estére
feltámadó makacsul kitartó
tücsök dalába költözött
el-elcsuklik de azért húzza húzza
szorongva lesem
mikor adja fel némul el végleg
s itt maradok egyedül
páncélos szívembe zárva téged
a tél markában mordul elvadultan
újabb tavaszig

Kikötések

ha mindenütt kutya csahol
én vad leszek

ha mindenki okosnak véli magát
én beérem az egyszereggel

ha tűz az úr
én vízért kiáltok

ha lyukas a veder
megfoldozom

ha mindenki tromffal hív
én feláldozom a legjobb kártyám

ha melldöngetés a tét
mehúzzom magam

ha térden állva
én csak állva

ha csak marakodva
én megbékélek

Zeneszóra

sej hajladoznak a jegenyék
jegenejajongás a zenénk
zeneszóra a ládarakók
hajladoznak sej fenemód

kirakják berakják a sok üveget
egy életen át mégsem eleget
hol üresek hol meg teli vannak
egyszer megnyílik majd becsukódik az ablak

odafönt az ég a rögtönítélő bíró
fúj a szél a mindent eltakarító
szeretnék hinni neki senki nem fogja pártját
ahogy az üvegen rajtunk is átlát

táncoló jegenyék alatt a mentség
a hajladozó könyörtelenség
jegenejajra a ládarakók
hajladoznak sej fenemód!

Könnyű szándék

felkerekedni mindenáron
átkarikázni hét határon
még akkor is taposni egyre
amikor rámborul az este
a szándék könnyű mint az álom
fölébredek s már nem találok

Kusza gyökerek

a mesék gyökerei jó mélyen a föld alatt
szertekúsznak ha látom azt hiszem fenyők
ha meghallom azt hiszem nyugtalan álmok
ha elgondolom erdőhomlokú titokzatos tetők
valaki felsír fűrész talán vagy megszeppent gyerek
a mese megfogant mindenütt kusza gyökerek
két bors ökröcske bólogat törpék serege várja
hamupipőke duzzog ma sem mehet bálba

Befagyott patak

ami a szélre kiszorul
falakon kívül faluvégen
sóvárogva arra vágyik
hogyan feloldódjon a nagy egészben
se kint se bent kint is meg bent is
szabad ég boltíve alatt
csupán a képzelet mi játszik
akár a befagyott patak

Tükörkép

addig nehéz, míg velünk szembenéz
a gyermek aki egykor voltunk s még vagyunk
a vereségek szégyenfüstje
kormozza szívünk és agyunk
bármilyen torz is a tükörkép
belőlünk indul el és ránk mutat
hisszük is nem is ide jutottunk
odahagyván az egykori utat

A világ mindig

A világ mindig újratermi önmagát
cikornyásan indázva,
miként a jókedvű rigóhang:
magnóra veszem, de egyszer csak
vége, vége a szalagnak,
s talán most fújja a legszebben;
boruljatok hát le a világ előtt,
ahogy lábunkra hajolnak
mélyen a bokrok...

A csend világa

(aradi vértanúk sírja mellett ülve)

1

olyan ez az este jó enyhesség mint egy
születésnap ígéret
a lábszáramon hangya jár
csiklánd
itt elfolyik a víz nem háborog akár a tenger
északnyugatra tizenhárom vértanúk
több mint száz éve
szomorú szakálluk helyett a hars füvek
bozontosan suhognak
álmosan tépdés belőlük egy tehén
így látom a világot atyásnak jónak

2

a csönd nálunk
bolyhos s dübörgő neszekkel van teli
ahogy a lomha bűvár füle kattog a mélyben
de csak ülünk a tág folyók előtt
elrévedőn
hogyan lesz biztos az utolsó
még ez a motor eldörög
s ringó öledre dőlhetünk szabadság
így volt ez világos előtt is
azóta fekszenek apró mosollyal e víznyalta földben
tizenhárom vértanúk
türelmük végtelen
az nem lehet mondják hogy nyári esteken
történelmi zajokra hallgatózzak
ha már pihenni vágyok
figyeljem inkább mint sziszeg a fű
vagy
mit fecsegnek a lányok

3

idilli hely e zöld halmok vidéke
kis nevetés száll tréfa úszik át
talán
már vértanúnak is beállanék
a nemtudomhányadiknak
mert ez a tizenhárom csak kis csapat
a megkínzottak végtelen
sorfalában
de csörtet jó felém egy füttyögő halász
nagy csizmával még nagyobb szenvedéllyel
a füvek alázatosan hajlanak
a szerelmesek
riadtan rebbennek széjjel

4

hallgassam tán a vén folyó meséit
míg közbekotyog néha a világ
a hullámokat csöndes tanúkként vallatnám
erről-arról
egyformán szólnak a jótestű leányról
ki sikló hátukon szétveti lábát
így mondják el a tragédiát is
fáradt kiszikkadt öregasszonyok
még kuncognak is egyet-egyed közben
ők mindent láttak
én csak álmodom
hogyan lesz végre
s nem bukik föl a nap dühödt
golyóktól átlőtt vállakon

5

az osztag elvonul
fáradtak mindahányan
az osztag messze jár
mi lépkedünk fegyvertelen
feléd
nézd meg e hős libákat is
utánunk szólnak
szidnak mint a bokrot
sorsuk fölött bár kifent penge dönt
a tűz
raccsolva ejti a szentenciát
ó lábadozó lélek
állj elém
így szelídül majd hozzánk a világ

6

a túlsó oldal kőpart
rajta sétány
a deszka híd még kongón átvezet
mindenkit eltűrt
katonát és spiclit
postást kíváncsi gyermeket
füvet tépni induló öregasszonyt
ittast könnyű lányt anyát
adóst és börtöntölteléket
meg mindenféle nációt
ha nőtt a víz maga is szenvedett
bömbölt fölötte sok habzó vita
és megemelkedett ha elvonult a lárma
lecsorgatta magáról a vizet
és átvezet a túloldalra
ismét
mely kőpart
rajta sétány
fölötte a haldokló csönd rongyait viszed

7

mint gondoltam
megtartott engem is
nem sejtette a roppant súlyokat szívemben
mért tette mondd
talán hogy elfelejtsem
a csattanó golyók utáni csöndet
megvigasztaljon
néhány tökmagárus buzgó imája
nyikorgó hinta szelíd szédülése
verébszínát a gesztenyék alatt
vizet hasító bárka durrogása
a gyerekkocsik ártatlan zenéje
miért tette mondd
a vértanúk ma letepernek
nincsen tőlük menekvés
s míg káromlásba fül a tétova cselekvés
nyomomban jár bicskával
egy bolond

8

míg emlékezem
úgy felejték én
ahogy a föld ma dörgölődzik hozzám
hűs nyugalom lesz a zeném
kevés virág a bodzán

álmodjatok százhusz éve nem élők
amíg mi itt ezt azt elrendezünk
álmodjatok ti tegnapi halottak
nem adjuk olcsón
hitvány életünk

Behúzott nyakkal jól nevelten

1

hajnalonta
bakancsban munkaruhában védő-
sisakkal meg minden egyéb előírt
kelléssel felszerelten
leereszkelem önmagamamba

2

nesztelen siklik a szállítókas az akna
falán a tegnapi megalkuvások
nyálkás homálya ködlik
süllyedőben hahó mily
egyedül vagyok még
a lélegzetem is eláll
a mélységiszonytól

3

hányszor fogadtam
csak kerüljek ki élve e mindennapi
eltemetkezésből többé
errefelé se nézek hát
mit vétettem hogy újra meg újra
családi helyzetemre egészségemre és szándékomra
való tekintet nélkül
száműzzem magam a lélek
feldúcolt unalomig ismert
tárnáiba

4

picit zökkenve
célhoz érünk hunyorgó
lámpám fényének irányát szokás
szerint bemérem
néhány lépés csupán és már
nem is tudom hányadika
van odafönt és mit reggelizett

a család mily nóta járja
mintha örökké idelent
és a tegnapi hazatértorgást csupán
álmodtam volna

5

ahogy nézem jópár
évig legalább még kitart
a készlet
ha be nem omlik közben
valahol a vájat
ha el nem süllyed ez az egész istenverése
mint mélybezuhanó ajkán a jajkiáltás
nosza dúcoljuk csak alá a recsegés
ropogás útba igazít
lássuk ma hogy hasad
a rejtezkedve élő öntudat.

6

kutya egy dolog
e szüntelen jövesztés
még egy csákányütés na
még egy és még és még
és még
de meddig hisz merő
lucok a hátam s nem mondja senki sem
hogyan elég már bolondja
mit hajszolod magad ki tudja
mennyi ebből odafent a meddő és mennyi
a tiszta haszon

7

kábán
behúzott nyakkal jólnevelten
helyükre állítom az elnyúzott szerszámokat
míg szusszanni
egy csillére telepszem
ostobán vigyorogva amiért ma sem temetett be
a támok mellől könnyen
kipergő szitáló közöny

8

hiába minden
a hajnal
kitaposott bakancsba bújva
holnap is mordul beköszön

Fasor

egy hús fasoron végig mintha menni
de nem akarnak elfogyni a fák
és nem sietni akkor sem sietni
ha nem bírod az életet tovább

csak sétálni kedvedre mintha tavasz
csalt volna ki fáinak madarai közé
nézelődni meg-megállva tünődve
fényt vet a lomb remegő ajkad fölé

lassan méltóságosan egyszer úgyis beérsz
és meglátod hogy milyen egyszerű
úgy szól a zene odatúl merengve
messzire kibúg belőle a mélyhegedű

csak úgy mintha iskolából mennél haza
hátadon a táská gondja púppá változott
csavarogsz melán otthon majd füllentesz egyet
elbódítanak a lázas madárdalok

élő az élővel holt a holttal
ez a fasor éppen odavezet
talán már odaérek holnap
tán évek múltán ha megérkezek

Tavaszi virul

Hány tonna szemetet
fuvaroz ki a városból naponta
a szelíd naplopók
befutott rendje?

Elmélkedik a költő
– vonatablakban,
elmerengve.

Disznócsorda tépi a tájat,
nehéz bűz úszik,
légy donog

egy-egy eldobott, apró nap
villan
– sok-sok heverő
pléhdoboz.

Rohadt maradék,
kihányt étel,
csontok, papír,
tépett kalap,
törött üveg és cseréptányér,
mellre simuló
hullaszag.

Autóba dőlve
kényesen, lustán
suhanunk át a városon,
s mint pirospozsgás
rákoson,
tavasz virul a Hársfa utcán.

Eszünk, alszunk,
fontoskodunk,
néha ámulunk – de szép minden!
S hallod?
a gyomrod megcsikordul,
örök élet van beleidben.

A rondaságot szépen
kihordják,
reggelenként, ahogy ez illik,
s hogyha az élet mégsem
ízlik,
jöhetnek a pompás tivornyák!

Gyönyörű város! – az erjedés munkál.
Pazar táj! – bomlik a bűz.
S mire a gyökerekig jutnál,
a kétség hazaúz.

Volt itt egy

volt itt egy gyerekkor
hozzá a megfelelő ostobaságok
gyufagyújtogatás
mesék
zsíros kenyér
lyukas harisnyák

volt itt egy szerelem
hozzá a megfelelő ostobaságok
álmatlan éjszakák
séták
vallomások
csókok simogatások
civódások
füllelt muzik

volt itt egy szándék
voltak jóbarátok
nagy fába vágott fejsze
voltak rossz néha illatosabb cigaretták
utazások
voltak itt mások
hitek

hiúságok
minden ami egy élethez kell
húzzuk alá
maradt ennyi és ennyi

A világ nyugalma

1

eláll a lélegzet a szó
a téli díszben csillogó
ám hogyha mégis dalra vágyol
jégdarabok hullnak a szádból

2

hiányzik belőlünk
a világ nyugalma
pedig milyen jó lenne kilesni
miként nő növéget a cseppkő
a föld alatt
vagy látni, amint egy tojás
megáll a borotva élén

Kevés benzin

fenyő
fejsze
fűrész
négy darab fatörzs
nyolc darab fél fatörzs
tizenhat darab negyed fatörzs
száraz gally
kevés benzin
máglya

Aranymívű pagodák

Kőből,
téglából,
üvegből
– aranyból
mesterkedték össze jóhíres,
csöndes

mesterek
– állnak a kényes pagodák,
nagy testű kegyszerek.

Illatot hint a hársfasor,
a kövezet
puhán simul
– a harci nóta elcsitul,
békén él itt a házinyúl.

A szolgálattelkek letanyáznak
– fényeznek,
ásnak,
vetnek és
locsolnak,
sikló kapukon ki-bejárnak
– népes udvar,
sok kicsi holdnak.

E csodavilág csöndje mély.
A mindennapi harsogás
nem ide illő,
lágyan burukkol pár galamb,
idegen szívem
– csúf fekély,
gyógyíthatatlan, ám
– ne félj!

A felkelő nap
lomha tallér,
csöng,
rád nevet,
parancsra kúszik
– ó, csodálatos ragyogás!
De valahol lenyugszik.

Hírnök

Mindent elsőprő szélben
Fennakadt a jel
Hogy volt élt a lomb
De egyszer menni kell

A szél elült
Alábbhagyott agressziója
Az első hírnök megjelent
Jelt adván:
Újra itt az óra.

Erdőszív

ez már nem az eső
csak a lombokon meggyűlt könnyek
de nyakamba hullnak
bőrig ázom tőlük
borzongok belé
eltévedtem az erdőben
már nem is keresem az utat
fák itt is ott is roppanó gallyak
csörtetés zuhany pára kesernyés illat
a bomlás és születés buja ölelkezése
lúktetek mintha az erdő bolygó szíve volnék
összehúzódok feszülök görcsösen mint az ököl
csak tartani a ritmust így már már elviselhető
a beláthatatlanság a végenincs hajsza
az öncélúan folytatásra törő élet
micsoda fölösleges lét
örök menekülésben
a dobbanások kitaróan dübörgő fülsértő hangja elől

Templom a dombon

épültem legmagasabb pontra
a falu fölötti dombra
hogya a tenger ima a tornyon át
megtalálja az Istent magát

kőből lettem hogy kitartsak
tövémben lengedező vadzab
szemérmes kökény s árvalányhaj
elárvulok minden halállal

úgy küldöm harangom szavát
a völgy fölött a ködön át
mintha az élet lennék a mentsvár
pedig süllyedek hangom elszáll

ki fölkeres borzong énbennem
állok egy csöndes cinteremben
s míg áhítom az egek kékjét
kínálok holmi dermedt békét

mit érsz vele mondd mire juthatsz
magad elől csak hozzám futhatsz
lépj belém lépj hát befogadlak
magadnak végre visszaadlak

Isten csókja

egy kupa bor
úrvacsorához
kézről kézre
isten csókjaként mely összeforraszt
mindenkit akik miatta betértek az ő házába
a kupa peremén egyetlen duzzadó lüktető rétegben
a rúzsok herpeszek cserepes bőrcafatok
szájpenész zabola bőven ömlő nyál
szeszekkel elegyes gyomorsav kátrány korom
keserűség vér ahány szenvedés
annyi reménykedő korty
ez az én vérem
ez pedig a miénk a miénk
sorsunkba életünkbe csomagolva
ajakról ajakra
lágyan végzetes pecsétként
a fölöttünk kóválygó tűnődő áhítatban

Árnyak köröznek

boldog nap volt ez de most is másnak
ez a boldogság fals hamis
az ittasok rekedten danolásznak
de itt van már a hajnal is
mi rejtőzött azon most átvilágít
és ma is újulást ígér
de délfelé már belefárad
hanyatló kedve utolér
árnyak köröznek ólálkodnak
megannyi kínzó gondolat
valaha szügyig boldogságban úsztak
de az élet vize elapadt
most sírni kéne rázkódni nyíltan
vagy inni egyet ám minek
könnyem fogytán a mámor elszáll
s már a hajnal is oly rideg

Holtágon libegő

holtágon libegő ködök
csuklóra fagyott vérrögök
fenékre szálló hordalék
botló nyelvemen zagyvalék
lustán csobbanó kő merül
tartsuk magunkat emberül

Kifent kasza

nyári mező
vakondtúrásos botladozás
hangyabolyos víg forgás sürgés
vadzsálya orbáncfű lóhere menta
surranó szöcskék
fűszálról fűszálra
nyomukban
kifent kasza

Ködmönös idő

keményre fagyott föld kopog
ki rajta áll topog ám szaporán
elhagyott kutya ténfereg
bádogcsatornán jégcsapok
őrzik a ködmönös időt
ki már eleget reszketett
felveheti a nyúlcipőt

Titkos csapás

távol mindentől ami távoli
elzárva mindentől ami elérhetetlen
megfosztva mindentől ami reménytelen
marad a gondolat titkos csapása

Valaki rázza

patacsattogás a hullámmorajban
tengeri csikók nyargalásznak a lány fövényen
riadózva rengő nagyhasú bóják
lubickolnak a tengernyi mosdótál pereménél
rázza valaki hogy rázza a roppant edényt
előre hátra
vele a fedőt a roskadó eget

Kevés fű

kevés fű a talpam alatt
roskadó éjszaka fölöttem
keményen koppannak lépteim
omló nyomok lenge porban
lábaimban sűrű görcsök
gyérülő haj fejemen
látod látod csosszanásom
tovaringó reggelen

Fejüknél

semmi sem örök semmi
sem tart ki még a világ
temetésünk is elfelejtik
fejüknél fonnyadó virág

Hegyi tó

éjjel-nappal az eget tartom
téged várlak a köves parton
csillagfodorral mélyezüsttel
elhagyott puliszkafőző üsttel
belülről borzongva de várlak
hogy megérintsem egyszer a lábad
te meg a tükröm fölé hajolva
belefrissülnél hajjaimba
elnémulok a közeledben
kövek peregnek tenyeredbe
lassan belémvetsz egyet-egyed
én gyűrűt vetek te is reszketsz
hideg van a hegyekben nálam
e metsző kemény tisztaságban
éjjel-nappal az ég a gondom
súlyával nehogy agyonnyomjon
és most már az is lassan világos
fölöttünk az idő határoz
a kiengedő s újra markoló fagy
már jegesedik a lelkem hol vagy

Zárák rokonaim

1

zár vagyok melybe a kulcs
beletörött
kinyílnék
de fogva tart a rozsdá

ki mögöttem rekedt azóta
a szabadság
meggyötört tús
éjjelente kipróbál recsegek ropogok

zárák kilincsek zárák kapuk
rokonaim
ti türelmesek
megnyílunk egyszer ki lép be rajtunk?

2

(a fölsejlő fény elvakít
nem látom csak a szárnyaid
mintha volnál tiszta szándék
ha tudnék utánad szállnék
de zár vagyok és kulcs a sorsom
fogva tart s magamban hordom)

Imperatívuszok

ne bánts a fát
szerezd felebarátodat mint tenmagadat
vigyázz kész rajt
mélyvíz csak úszóknak
mozgás mozgás
hölgyválasz
itt az idő most vagy soha
robbanásveszély
tartsa tiszteletben a csendidőt
a vezetővel tilos szóba elegyedni
kötelező öltözék rendjelekkel
mindent a szemnek semmit a kéznek
váltson idejében jegyet
ittas vendéget nem szolgálunk ki
kelj föl és járj
a terv mindenek előtt
szemüveget a bírónak
emberek legyetek éberek
kopjon le fiatalember
számolja meg a visszajáró pénzt

fegyvert lábhoz
ne nyúlj hozzá frissen mázolván
az igazat mondd ne csak a valódit
étkezés előtt mosson kezet
add a kezéd muntyán testvér
munkát kenyeret munkát kenyeret
fogyasszon halat
mondd mit érlel annak a sorsa
a fejét üsd hogy ne sántuljon
biztonsági öv használata kötelező
csak előre édes fiaim
el a kezekkel
az állatok etetése tilos
döntsd a tőkét ne siránkozz
tessék lábat törölni
mindent bele
takarékoskodj villannyal tüzelővel
szavazz a napra
amit ma megtehetsz ne halaszd holnapra
húzd rá cigány
pofa súlyba

Gyászjelentések

sajnos
hiába küldtök el
oda ahonnan valaha világra bújtam
én lennék a legboldogabb
ha szót fogadhatnék
egyáltalán
de ő már egy bükkfa
kereszt alatt fekszik
makacsul összezárt lábbal

amikor minden lenyelt
falatért kinnal kell meg-
fizetni és
minden lélegzetvétel
már csak ráadás
a kamatlábszámításhoz ugyan nem értek de
benyújtja végül ím a számlát
az eső uszályán érkező
szél a függönyök
mögül és egy
türelmetlen légy már repesve
méri az orrlíkok széltét
hosszát

szemét lehunyta
mint hajdanán valahányszor
rajtakapott hogy a pénztárcájában
kotorászunk
ott vesszen az a pár szennyszagú
bankó s mire körülnézett
újra már csak a símogató
kezet látta
remegni
feje fölött aludj
anyám biztosan
rosszat álmodtál és hogy
meg ne bántson most is
elhitte

mosolyogtam neki az utolsó
percig fajankó
ez a fiú
gondolhatta magában nagyot
nyelve
és már nem tudott visszamosolyogni rám mert
húgom könnyes madonna-
arcára lett figyelmes és képtelen volt
eldönteni melyik
oldalára feküdjék hogy
ne fájjon
mily lelkesen mutatta hasán
a forradást még egy
araszt se tett ki és azt
mondta hamarosan téisztát
süt apámnak csak szokjanak
újra össze odabent a sebészkes meg-
bolygatta szervek úgy
számlálta a napokat miként a maradék
pénzt szokás de
az utolsó bankót már nem ő
váltotta fel

csak egy fenyőt
kívánt maga mellé
a végtelenbe vesző napokra
társnak hogy legyen ki
sóhajtson helyette valahányszor
beköszönt hozzánk az
őszi meg a tavaszi nátha

már hideg volt keze
lába akár télen a rézkilincs de lerúgott
sorra minden takarót s kérve kért oltanánk
el a benne lobogó mardosó emésztő gyertya-
lángot mire tehetetlenül egymásra
néztünk és letakartuk mint jobb
vendéglők előtt
gyékénnyel
a jeget

mit tegyünk melléje
tanakodtunk hisz
a régieket lovukkal ékszereikkel szolgálókkal
együtt temették királyi
gyásszal nohát
a szolga mindvégig ő volt
ez tárgyaltan ékszereit
már életében oda-
adta lányainak különben is
csak a bővli jutott neki
na és a ló
hát minket fiúkat ugyan lovaknak
titulált néha de most tessék
mondani hogy
feküdhettünk volna
mellé

a temető fölött a havason ahol
egy gerendaházban néhány szép
nyara elszállt akár az esti
tüzek nyiszorgó
füstje a kalapos
gombák a málnatövek a szélben remegő áfonyák a
mélán huppanó tobozok a kolompoló
tehenek társaságában ingázva
egyre a borvízforrás és a kéngödör között
bottal testét himbálva járkál
félrebillent fejjel és bárhogy
nyújtánánk a lépést
sehogy sem tudjuk már utolérni

mély
fájdalommal
tudatjuk hogy mi még
megvagyunk és nélküle
is örülünk a telt
mosolyú reggeleknek a kávé
ugyanúgy isszuk kevés

cukorral ráérősen
szürcsölve néhány frissítő
tornagyakorlat után folytatjuk
ott ahol abbahagytuk és ha történetesen
nem maradna rá elég
időnk hát majd a
gyerekek az unokák az ismerősök és ismeretlenek
a gyászoló család

ajánlás

hajtogasd négyrét e papírt és tedd el ha nem érdekel
millió szépség van a földön törődj azzal
egyszer úgy is kezedbe kerül és forogtad mintha most látnád
először
nem a föld
te hülsz ki hamarabb

Mennyi mindent

nem láttam még az északi fényt
az északi fény se látott engem
nem láttam még a dzsungelt az óceánt
ők se láttak engem
mennyi mindent nem láttam én
pedig az északi fény a dzsungel az óceán
számítanak reám

Rácsok

rácsok között rácsok mögött
rácsok alatt rácsok fölött
vagyok a rab ki megszökött
és aztán mindig visszajött
csíkos ruhába öltözött
másik zárkába költözött
de elviszik az ördögök
mert te vagy az őrs rabod vagyok
tőled nem szabadulhatok
és minél messzebb elfutok
mindig csak hozzád jutok
istenem milyen jó e rabság
szinte szinte mintha szabadság
csak ne lennének itt a rácsok
amelyek mögé visszavágyok

Oxigénmámor

arcomon álarcszerű maszkkal
lábamnál teli oxigénpalackkal
elég egy mozdulat megnyitom a csapot
kapzsin leszívom amit a gondviselés adott
még még zihálom és világos minden és ajzott
hangulatomban úgy élek mint egy kitarzott
mint aki ha nem kapja meg a napi adagját
hánykódik lázong harapdálja az ajkát
tör zúz karjával csápol maga körül
függőségben egy kortynyi élettől ó hogy örül
minden szippantásnak hogy számolja a perceket
sürgeti az időt félrebeszél verseket
mond dúdol motyog maga a leállíthatatlan
élet a túladaolt remény a pillanatban
oxigénmámor ez már a javából
ezért él nem vár semmit a mától
csak még egy kortyot még egyet a következőt
az életet adó a fojtogató az áradó levegőt
és rettegve gondol arra hogy kész vége elfogy egyszer
s ő ottmarad nyitott üveges szemmel

Csak én

valaki homlokon csókolt az éjszaka
ajka hűvös volt remegett
álmodtam volna? eltévedt pók volt?
szállongó vágyad lehetett?

pecsétje most is ég parázslik
letörölném de lüktet sajog
a csend gyomrából visszahallom
csak én vagyok csak én vagyok

ki az az én ki ily csókkal illet
kiválaszt bénít megjegyez
azt mondják így csokol az élet
talán a búcsúcsókja ez?

akkor már inkább százszor ezerszer
te légy ki éjszakáimon
lázban vacogó büntudattal
egy pillanatra átoson

letenni titkon majd visszalopni
csöndben vergődő lelkedet
még megcsókolsz füleembe súgni
csak én vagyok de nem lehet

Múlunk

minden elhalasztott pillanattal
minden visszafogott mozdulattal
minden elharapott gondolattal
egyre távolabb sodródunk magunktól
s leszünk sivárak
akár a múltunk
ha nem történünk
ha csak múlunk

Mitől oly rossz

mily könnyű a zápornak
csak lezúdul az égből;
dühösen haragló bömböléssel
összevont szemöldöke alól
özönlő könnyel
majd tovább munkál a földben
fűben fában mibennünk
s mi meg csak találgatjuk
mitől oly rossz a kedvünk
hát ettől
a zápor a vihar a hibás
már mosolyogni is tudunk
már nevetni
míg egyszer csak látjuk
újra mégis
újra csak fölöttünk
azok a gyülevész felhők

Osztozó legyek

hibát hibára halmozva éltem
gyermeki szívvel gyanútlanul
olykor hazugságokat meséltem
és pofonok érkeztek válaszul
szeretni vágytam mindentől távol
egy valakit aki elfogad
nem korbács és nem vak alázat
nem gyanú és nem kárhozat
nem sajnálat és számítás se
maga a derengő mosoly
felé sóvárog minden mi élet
s nap melegével válaszol

éltet altat nem kér tud engem
se jobbat se rosszabbat nem kíván
örvendünk minden pillanatnak
ostobán őszintén sután

most itt vagyok és mit sem értek
túl sokat vártam vagy talán
túl keveset ígértem
s minden vétkem ma visszaszáll

szétszednek lassan rámtalálnak
dögöt az osztozó legyek
s még akkor is hiszlek rendületlen
midőn már semmiben sem hiszek.

Hagyjuk hát

hagyjuk hát végre a szerelmet
egy pillanatra legalább
azzal törődve ami által
előre megy majd a világ

írjunk hát ma a tudományról
mely nem csak erő hatalom
de maga a titokzatosság
kaland bukás és fájdalom

siker mellőzés öröm lemondás
aszkézis tévút fagyhalál
aki keres az utat téveszt
kiutat is csak az talál

és annak legvégére jutva
jön a végső elszámolás
adtunk magunkból ennyit s ennyit
a többi csak nekifutás

s valahol a tudat mélyén
tapogatózó lámpa gyúl
hát ennyi volt hát érdemes volt
felrúgni mindent szótlantul

koldulni hagyni a szerelmet
csatangolva utcák során
ugyanezt kérdezi magától
a meghasonlott utcalány

szabad-e jó-e úgy szeretni
hogy rendre beváltjuk magunk
és lesni mint a bankbetétet
hogy ennyit és ennyit kapunk

vagy minden csupán egy nagy sóvárgás
egy öröms pillanat után
amikor az idő is megállhat
és jöhet bármi azután

szemedbe nézek szorongva kérdem
hát lehet-e de hát szabad?
szemedből vergődő lepke libben
a tovaszálló pillanat

Patak, falu közepén

Vizét nem iszom,
partját lesem,
itt húzódik az ablak alatt.
Tövis, paréj, törpe-akác,
gacsos fűzbokrok –
patak
s patakpart.

Cipelt már tyúkot, malacot,
szalmát és trágyát –
mi mindent!
– egyszer meg fapadot.
Omlik a mart,
éjszaka félős a járás...
... hallod?
... zizeg!
... A víz nyeli a homokot!

Akasztott ember is lógott felette,
levágták –
freccsent a víz.
Kapatosan belevizeltek,
s – nosza, patak! –
okádtak is.
Itt rohadt krumplival etették,
amott döglött kutyával,
fölös macskakölyökkel
s néha
dagadt-kék
asszonyi bokával.

Falu közepén...
a bolond is hazaballag egyszer,
mindenki bolondja.
Arca kopott, bár
siheder, s vinnyog,
gyerekek rúgnak ülepén,
ó, csupa mulatság ócska rongya,
rángatják, tépik,

borzolják, nézik,
kucsmáját szagatják –
falu bolondja!...

Nyüsítve megy át
– sereg varjú utána – a pallón,
taknya-könnye csorog,
s nagyot köp a vízbe,
pazarlón.

Ceruza-fogó

Ceruzát fognak az öregek,
lakkos írót,
fekete ceruzát,
kapa-kasza helyett,
s mintha a földdel játszanának,
erősen szorítják.

Mi emlő helyett
ceruzát rágunk,
könyv-füzet régi jó, vagy rossz
barátunk,
tanulás a párnánk,
asztal az ágyunk.

Betűt rajzolnak az öregek,
keményet, mint a sorsuk –
számunkra kacagósat,
nevetve kezünkbe fogjuk,
nehéz, mint a munka,
súlyos, mint az írás –
fehér lapon,
füzetlapon
izzasztó gyomirtás.

Kérlelnék, hibázzunk itt is,
ott is,
ne legyen olyan csupa-jó,
ránk bízzák egészen, s míg ring az éj,
e gyér lámpás hajó,
ülnek, piros köhögést tenyerükbe fognak,
a basedow-val hadakoznak,
szoroznak,
osztanak –

Ezt mind le kéne írni,
de írnak helyettünk gyermekeink.

Hibáztunk eleget,
ami tőlünk tellett,
pirulunk,
írunk –
„apa iskolába jár”
lassan álomba csúsznak,
szárnyával verdes,
fogd meg,
egy betévedt madár.

Porszemek játszadozása

millió
s isten tudja, hány
apró világ kering
pamacsnyi por libeg,
mokány szekér habarta,
dülöngél a kerék,
a gazda rajta
és mindenik világ
izzadt
kezemre ül,
a nap lesüt reánk
míg botorkál a ló,
a tengely is nyikordul,
elvánszorog az út
s a táj kifordul
mosolygó fényesség,
tenyerem terhe,
táncolva érik,
s az élet oly falánk!...
terül a széna, illatozik már
mokány szekér felett az este,
jó sátor ez és elterül
alatta ember, állat teste
millió s
isten tudja, hány
világ néz csillagot magának
majszol a ló, gazdája égre bámul,
az ott lehullt, a másik biztosabb,
a porszemek elülnek, álmuk csupa játék
s csak én hiszem, hogy boldogak
az ott lehullt,
és jobbat nem találnak

Nincs többé föltápáskodás

Földre hull egyszer minden a gólyalábú fűben
Férges vackorral vadalmával elvegyül
Harmattól csatakosan
Menten kikezdik a hangyák a legyek
Egyéb látogatók
Szomszédjába tücsök költözik
Állandó muzsika ha kell ha nem ingyen vidámság
Az osztályrésze az esés utáni zúzódás
Lassan megszíneződik aranybarnából rozsdásba majd üszökfeketébe
Vált át mögötte alig észrevehető pusztulás enyészet
Lehe az erjedés szeszes savanyúsága
Gőze bűze muslicafelhő kitartó libbenése haláltánc
Még semmi nincs eldőlvé
Minden oly könnyed életre termett
De a fű tövén érik egyre érik a mélybe húzó sors
Ájulata amiből nincs többé föltápáskodás
Föleszmélés csak megadó hanyatlás elszongó
Lüktetés

Avarral hóval

Hallom a szél már játszadozik
A világgal mint macska az egérrel
Pofozza a vetkőző ágat a száradó ruhát
Hajadat kigyúló arcod
Aztán kivár lélegzetet vesz
A következő nekifutáshoz
Az ősz gyarában nagy a buzgalom
Esőket ködöket kevernek zúzmarával
Fátyolos napsütéssel köhögést oltanak
A könnyező szemek mélyére
Kipróbálják a Nagy Ventilátort
Mely belémfojtja a szót meggörnyeszt
Átokra fakaszt a szél már fújja fújja
Hogy rossz lesz ez a tél
Mi lesz velünk veled
Rendületlenül csak fújja fújja
Ne félj jó anya gyanánt
Avarral hóval
Betemet

Barlangi csönd

Körülöttünk minden barlangi csönd
Csupán a visszafojtott lélegzet neszez
És a cseppkövek lassú születése
Rovarszárnyú szitáló lusta csönd ez
Valami némán áradó zeneként nyomuló huzatban
Nincs más csak lázas magunk keresése
A döbbenet hogy valaki elcserélhetett minket
És nem tudjuk mettől meddig
Úgy összevegyültünk
Mint a magasba igyekvő áldozati füstök
Az egymás felé sóvárgó vágyak

Emlékpíócák

Az ihlet után most
Lepkék szálldosnak ki lelkemből
Menekülnek mint dögletes barlang elől
ahol már csak az emlékek tapadnak meg nyálkásan píóca módra
szívják csak szívják ami még ér valamit bennem
a maradék vért velőt
az élet apadó vizét
s én hagyom megbabonázva
elgyengülten kiájultan
a rámszakadó farkasmagánytól

A tűzhányót bezárták

a tűzhányót bezárták nem pöfög már
ereje kedve elszállt ne féljeteK
megmarad immár házatok
és nem teszi tönkre kertjeitek
a tűzhányó magába száll vezekelve
minden bánatért amit okozott
tüzes láváját gyakorta visszanyelve
küld még egy két füstpamacsot
minek a tüzet fel az égbe szórni
tartsd meg magadnak szótlantul
szerelmed rejtse feneketlen mélység
mint zár kulcsát ha kráterembe hull
és ha mégis mégis egyszer kitorne
felrúgva minden tett ígétét
veszettül a mélybe sodorva
a benne bízók gyanútlan életét

lánggal hamuval sisteregve
rohanna a völgyekbe le
míg kihűl a mindent elérő láva
kővé dermedő végítélete

ez az amiről egy egy éjjel
míg félig ébren álmodom
felégett erdők hordaléka
jajongás füst perzsszag korom

eső szutyok iszapdagasztás
tőled az út feléd az út
a tűzhányót bezárták ámde
vagyok a zár s maga a kulcs

Olvadó szárnyak

oly furcsa kint a levegő
csupa-csupa felhajtó erő
elszállok mint a sóhajod
dara köd pára is vagyok

vagyok homály hulló korom
havak szele az arcodon
kucorogva a dér alatt
vagyok kihülő madarad

ki mintha jönne messziről
s míg tenyeredre visszaül
billegve jeges talpain
elolvadnak a szárnyaim

Ló a lovast

Ló a lovast vezettül rázza
Hideg a lázast jól kirázza

Nincsen e törvényre soha mentség
Csak hogy a baj megbecsültessék

S amíg büszkén nyeregbe szállunk
Képzeljük magunk alá a hátunk

Micsoda torony

Óráról órára
Percről percre
Pillanatról pillanatra
Nó fölénk az idő
Micsoda torony
Éjfél kogat

Lesen

Távolban guggol fürkész rám mered
Arcát fűbe bokorba esti szürkületbe rejti
Pupillás távcsövét rám igazítja
Szuszog fújtat orrlíka citerázik a figyelemtől
Izzad nyeli a port köpdös de nem tágít
Szédül szeme káprázik
Kortynyi vízre gondol fogát összeszorítja
Szenved agytekervényeiben cigaretta füstje száll
Némán könyörög torkán az üvöltést visszafojtja

S én úgy élek
Mintha életem
Szikrázó kirakat volna

Számadó juhászom

jön a juhászom örömtől balgán
kopottas botja végét
kutyák sunyítva nézik,
jön a juhászom, számot adni,
didergő lelkét
felemésztik
a gondok –

hol nyár viháncolt,
s réti fűvel
etette birkáim, rendre,
ma köd tolong
és levonultak,
szükségük van az életemre.

jön a juhászom, látom őket,
sarat taposnak, vonulóban,
szava kóvályog,
fütyke lódul,
emlegeti a legelőket

gazdám, gazdám
– szorongva állok –,
mindent megtettem,
semmi látszat,
nézd ezt a gyapjút,
keveset ér,
ha farkasok űznek,
megfogy az állat

gazdám, gazdám,
a föld szegény,
szelíden ad,
ám elvetéli
lobogó tüzem éjszakáit...

szorongva állok
(juhászom ásít)
kutyák haragja feszül a láncon

s birkáim kopogva, soványan, rendre
eltünedeznek a végtelenbe.

Távolság 1

Görnyedt hátán a kora nappal
itthagya a nyár – lelép,
sírjunk együtt a madarakkal,
temessük ki a föld
szívét,
kössünk békét a nagy-vadakkal,
hulló szilvát könnyez a
vidék

Fecseg az erdő
hallom is,
meggyül a felhő
látom is

aki a messzeséget érzi
topogva-
fázva
saját fájdalmát megtetézi –
mennék
a nyárba
de eltűnt, már nem érem
csodálatos vágy,
bukott vezérem!

Sült hús szaga úszik, lebegő, keserű fátyol,
mert enni kell, és félek a magánytól,
s amíg rágok, meghal az este
szelíd is,

rút is,
enyém a teste,
s hiába szidják, nem fogja átok.
A föld szíve döng.
Fölötte állok.

Micsoda kár!

micsoda levegő
micsoda fák
micsoda borvizek
micsoda gombák
micsoda legelők tájak
és micsoda rigók
micsoda kár hogy meghalunk

Haladék

még pihennek a füst ablakai
nem indult be a kormos égi játék
minden meleg nap kegyes haladék
ajándék

Örök náthában

a napsütés olvadt izzó arany
az árnyék csalódásba fúlt hűlő szerelem
e kettő határán borzongok ájulok
egyiket vágyom másikat szégyellem
hátam akár egy lóé csupa tajték
és fázom mint akinek magas láza van
az öröm rogyanó ájulását félem
a csalódástól is óvnám magam
így élek örök náthában miközben
hevít a rámozduló vélt remény
ha átélem tragédia lesz belőle
ha megírom ilyen olyan regény

Harács-dal

Tudom a zsákod nem üres
És cipeled mintha titkot
Becsapni minket nem lehet
Elő vele pajti

Ne várd hogy meglágyul szívem
Nyúzott orcád könnyeid látván
Ki ma tehetős csak tejeljen
Megtérül minden garas

Mit jutalékul besöpörtünk
Számadásunk nem marad el
Egy fölöttünk álló ráció
A méltányosság rendészei vagyunk

Dalunk se olyan nóta-fajta
Jegyzőkönyvnek inkább beillik
Amit majd kérnénk aláírni
Mielőtt elválnak útjaink

Ne búsulj testvér osztozunk még
A zsákmányon egy szép napon
Addig is legyél békülékeny
Ne zárj be minden kiskaput

Jut is marad is tudod jól
Hoci ide azzal ami kijár
Ugye tanítanom nem kell téged
Te zsvány te utolsó betyár

És hogyha egyszer felcseréljük
Szerepeinket megjegyezd
A kötelesség szólt belőlem
Bocsáss meg pénzt vagy életet

Kapálom, mondja valaki

kapálom, mondja valaki,
a krumplit,
reggel óta csinálom.
Gyom és gyom,
motyogom –
a krumplit kapálom.
Néha?
Eszembe jut,
mondjuk,
egy álom.

Attilát tologatva...

Attilát tologatva nézem
az esőt.
hegyi úton le-fel
– kopik a lábam.

orromra húzva sapka, szemüveg,
zsebemben nyugtató tea,
s gödröt érve káromkodom,
ő meg motyog
magában

(Kinek...)

Kinek van ereje,
hogy nekünk itt kiabáljon?
mert amikor így kiabálnak, kéremszépen,
az nekünk nem kell,
nekünk éppen elég,
nagyon is elég...

De kinek van ereje azt mondani,
hogy ez elég nekünk?
no, kinek?
én nem merném ezt mondani,
mert fejemet levágják, lemetélik,
majd összeragasztják, beteszik egy bűzös, gazos pocsolyába,
amelybe tehének húgyoznak,
s onnan nincsen menekvés,
nincsen,
nincsen...

Mert ha lenne menekvés, senki se mondaná, merre menj,
magadnak kéne megtalálnod az utat,
a csapást,
hol bogáncsok nőnek,
feszülnek az égnek,
belédakadnak,
rádragadnak,
hurcolod magaddal őket...

Az út olyan,
hogy van is, meg nincs is.
ha mész rajta, út,
ha nem mész rajta,
füves ösvény...

Kattog, zúg...

Kattog, zúg bennem valami
acélsín kong belül
öblösen forgolódik a hang
torkomon nem szabadulhat
fogam reccsen ropog belé
olyan egy állapot
gyér őszi mezőn terelik így
a bukófejű
lomha állatot
megyek amerre sorsom botja hajt
faramba csípve
s a levedző seben
apró, pilóta-legyek raja rebben...
Állat ha lép is
földet ér az orra
gusztálja a föld koldus-növényeit
vazel
a pergő csík hegként terül a porba
s figyeld a barom lépteit!
Odataalál,
hol nyitva a porta
s matató ujjak keményen fejik.

Széken ülni, állni

királyok ültek más mindenki állt
mindenki ül ma a királyok állnak
holnap talán mindenki áll
de engem újra kitalálnak

Körözüvény

kopasz
kerekarcú
kövér
kékszemű kancsal
koravén kíváncsi
körszakállú kételkedő
komoly
kutyakedvelő
könnyen kifulladás
köhögő
könnyező
kacsázó

kovács károly
ki látta
kérjük kétszer kopogni
kapitányság

Járvány vacog

szél csetlik botlik a puszta földön
kavarja rázza szórja a havat
cigány kopácsol így az üstön
kezén az ér is megdagad

gödörtől buckáig botorkál lábam
világ sóhaja inal
járvány vacog fejem fölött
kínlódó nap lágy sugaraival

vad égi füstöt fű pofánkra fentről
majd tarkónkat lenyomja – hódolón
a húst lemarja mind a kezekről
míg dicséretét dúdolom

Ki jár közöttünk?

1

hiába szolongat a föld
álmomban, vagy míg a lift
emeletre siklik velem
az akna falaira temérdek
zagyvaságot firkáltak

de hát a fűben
a hajlott hátú domb szagatatott földjén
vajon nem szórja el
szennyét az arrajáró?

ha enyhén bűzös
kérgesedő kupac posztol a lépcsők alján,
vadregényes, gyommal benőtt
léckerítések töve jut eszembe,
ahol nem egyszer magam is
jókat vizeltem
egy-egy orgonaillatú éjszakán

2

a hajnal itt is reménnyel ébred
– talán valamivel korábban
és kiszököm a betonfalak közül
felrúgom az első utamba akadó
üres konzervdobozt
trolibusz cammog elém
hivogaton zümmögnek csápjai
az ájult város fölött veres korong
gördül csak gördül utánam
a felhők
széléről átdöccen egy
gyártelep tetejére

ez az én gyáram – megszoktam
elfogadtam üvegszemű villogását
homlokzata esővert faltjait
a grund sarkában felejtett teherautót
mely annyi kíváncsi gyomot növelt
maga körül

s enyém a sínpár is
mely olykor balladák szülője
túl rajta pállottan nyújtózó laktanyák
ütött-kopott vagyonkám ahogy
ki-kimérem
orrom az üvegre lapul
kis szél inal
már el se érem
gunnyasztok szótlantul

3

reklámok
egyik a másikat éri
és tej csörömpölő acélkosarakban
és vannak fák
kerített ligetekben
vannak villamosok és zugvendéglők
a villanyóra percenése pontos
egyél igyál dolgozz csak ez a fontos
a fánk sütők akik könyökig porcukorban járnak
hajnalban még álmosak
nem is kiabálnak
tésztát forgatva a gyöngyöző forró olajban
olykor áznak fáznak

4

nem tudja senki
hogy gazdájuk s egyben intézőjük vagyok
úgy járok-kelek köztük az utcán
elnézem a zsúfolt villamosokat a diákokat
a háziasszonyokat a piaci árusokat
a hajnali féldecire érkezőket
a csendes kocsmákat kerülgetőket
nem sejtik ki jár közöttük
hisz nem is sejthetik
hogy e koránkelő kialvatlan fráter
aki kezét nadrágzsebében hordja
és nézzétek csak!
mily gumós az orra –

elveszett birtokait már nem siratja többé
– istencsapása sem tarthat örökké –
vagyonra lelt
a nagyvárosban itt
elárulva ifjonti álmait

5

a villanyóra percenése pontos.
annyi a nép az utcán megdermedek
nem látom mi az enyém csak
táskákat kabátokat necceket lábakat
látok
nyüzöség a város izzasztó meleg
s az első szembejövőnek átadom
ezt a világot

Felemelt áron

modern nagyvárost terveznek
a léthe innenső partjára
a part mellé vidám üdulőket
kháron japán csónakmotorra gyűjt
két fuvar között elábrándozik
hogy csoportos kéjutazásokat szervez
a túlsó partra
persze felemelt áron

Végtelen

rejtjük el ruháink
merülünk el a végtelenségben
csak az elején tűnik parttalannak
megszokod

Gőzölög odakint

gőzölög odakint a harmatos reggel
mint a kádból éppen kiszálló ember
törülköző után nyúlva jókedvűen
végül már-már magam is elhiszem
mily kellemes kószálni a csatakos fűvön
és minden csupa szépség és életöröm

de megborzong a táj és benne én
szeptember dérrózsázta gyepén

Kezemen éjjel

kezemen éjjel kinyílnak az ujjak
ernyedt szirmok egy aléló virágon
nappal nem egyszer ökölbe szorulnak
annyi a gázság még a világon

ilyenkor kifehéredik rajtuk a bőr is
minden dühöm belepréselem tenyerembe
tehetetlenül állok remegő bokorként
a villámsújtotta rengetegben

az éji lazulás erőgyűjtés talán
s másnap bilincsnél erősebb szorítással
sajtolom magamba a gyűlöletet
örökös perben lelkemben a világgal

Éjjeli bár

az éjszaka fényeiben
a szabadság pincehomálya
decibellekkel nyomatékositva
lilába játszó sárga árnyak elzöldülése
gyertya jázmin az asztalon

ha akarsz berúgsz
ha akarsz józan maradsz amíg élsz
fejedre állhatsz
mezítláb lejthetsz előre hátra
sóhajthatsz szenvedhetsz a magánytól
a mámor aknamezőin
miközben azt éneklük neked
de azt éneklük és csak azt
hogyan harcolni kell kell kell kell
foggal körömmel
valami ellen ami beléd szorult
és bárhogyan szeretnéd
jól érzi magát odabent
nem hagy el

Szolgálat

jó szél seper könnyedén
illeg kezében
a szerszám
még füttyörészik is közben
de mit tegyen ha rábízták
a port a lenge szalmatöredéket
a száradó gatyá gondját a vitorlákat
általában a szellőzést és a lobogókat
is

Teleobjektív

foghíjas kukoricacső a kipufogógáz
kormos fátylába burkolózva
egy félig napsütésben félig homályban
kukcsoló utcáskorok néhány
vicsorgó ebbel a háttérben a járdára
roskadó részeg szájából
illanó mámortól egy kissé
balra

Ez a goromba...

Jön, érkezik, már fél lábbal ott áll a peronon
a szerelem minden ismeretlen utas
gyanús neked nekem s ha könnyedén
himbálja tömött csomagját elvész a tömegben
keressük egymást én erre, te arra nézel

keressük mind a ketten nini a kijárat
kérlek a jegyeket de volt-e ideje váltani volt-e pénze
jön jön a szerelem ha vártad suhanj elébe
ne hagyj elmenni az állomás mögött oly sok a jármű
felülhet alvajárón valamelyik megállón majd
ránk les átfogja vállad
és leszállunk sietve, ugyan
ki ez a goromba állat?

Határértékek

egy négyzetben élni rejtett háromszögekkel
trapézokkal és téglalappal titokzatosan
átváltozó és mindig önmagát hordozó
alakzatban a matematika gyémánt törvényei szerint
amelyek jóval nagyvonalúbbak az egyet tudó
egyet fűző apánál mesternél feljebbvalónál
a biztonság levegője árad mint fenyvesekből
az ózon a négyszög fölött a felhők is
pontos alakzatban érkeznek s oszlanak szét
egyenlőség szimmetria arányosság bizonyíthatóság
örök hangulatában pontként vagy átlóként
netán segédvonalként egy ábra mélyén
két dimenzióban adott határértékek közt
amelyek egytől a végtelenig terjedhetnek
de sose titokban sose a tudtukon kívül
egy négyzet sík mezejében a négyzetreemelés
örömeivel

Szomjazók

degeszre tömött zsákok
duzzadó fellegek alatt
körülnéznek fölöttünk körülöznek
éhenkórász elszánt madarak
szíved ott lüktet a világ fölött
kiméri néked az időt
miért tárod mégis mások elé
a pótolhatatlant a sebezhetőt
nélküle süket csönd lapulna
dolgaid belső életén
mint ahogy hallgatag morajlik
az árnyék mélyén a fény

prédálsz magad mintha már
mindegy lenne neked
mintha valahol elrejtve
volna egy tartalék szíved

zsákok fellegek madarak emberek
dübörgő hangját éhezik
mint meleg után szomjazók
mikor a nap leáldozik

Az ihlet illanó percei

nosza jöhetsz már ihlet
csak felvágom a fát
a szemetes veremben helyet csináltam
a holnapi adagnak a fiam
leckéjét is átnéztem
és felvarrtam egy gombot az ingem gallérja alá
kikapcsoltam a villanybojlert
és megnéztem miért nem zárul rendesen az ajtókilincs
ezek után szabad vagyok
jöhetsz ihlet
várlak
már a papír
a toll is előkészítve
itt vagyok lehuppantam
a fotelbe elmerengek kissé
ahogy szoktam és eszembe jut hogy ma még nem ittam
teát azt is megfőztem
és kínosan nézegettem a semmit egy fél órán keresztül
majd másnapig nagylelkűen
kissé szorongva
fölmentettem magam

Nagy váza

messd el a virágot nyurga szárán
mielőtt kinyílna
figyeld
a vágás mentén gyűlő könnyeket
mintha te sírnál valahol
elhagyatva
anyátlanul apa nélkül hiába
kristálycsöppjeid feloldódnak a nagy váza vizében
amiben állsz
széles mosolyú virításod lehet vicsorgás
szirmaid szemérmes remegése riadt vacogás

asztali pompád a végső nyár előtti fellángolás
a seben át mérgek hazugságok hamis remények
szívódnak szíved alá
jobb lenne belehalni
de a virítás kötelesség
a nagy váza törvényei szerint

Az alagút járőre

alagutat az éjbe
csak a fény tud fűrni bármilyen
pislákoló halovány
azon át igyekszem vaksin
a túloldalra
ahol véget ér a káprázó szemű
botorkálás és elkezdődnek
az élet derengő holdudvarának fénykörei
egyre nagyobb a sziporkázás a ragyogás
beleszédül az átmenetekhez szokott
tekintet
az alagút járőre visszafordul
és a sötétség gyomrában silbakolva
méri végtelen útját
le-fel
le-fel

Szívemben vonatok

már már azt is elfelejtettem hogy
magamra hagyottan őrzöm a
töltést az egymásra görgetett gránit
zúzalék illeszkedését nehogy
a sötétből váratlanul előrobogó
valamelyik szerelvény alatt
kilazuljon a pálya már már
látom is hányan gubbasztunk így
egymás mellett harmattól csatakos
ülepünket a porcsfüveken el-
igazítva láncban
föloldódva a közös
virrasztás kitartó örömében ám
a hajnal a szürke
reggeli köd csak magányos
alakom burkolja be didergőn
egy felkunkorított lemeszelt ütközőjú
vakvágány oldalán szívemben egymásnak
rontott kisiklott vonatok

Dobszóló

nem tudni ki
adta kezembe a dob-
verőket de már
félórája püfölöm
a feszes bőrt tudom
hogymegyes fülek
miként a tática este hamar be-
csukódnak ennyi dübörgő
indulattól nem is
azért ütöm oly
makacsul a vissza
visszatérő ritmust hogy a
karom sajog belé tulajdonképpen
bármikor abba hagyhatnám
egy fergeteges
fináléval beleadva
apait anyait
facsaró víz az ingem
tudom hogy a végletekig
feszítettem a húrt ha
dobolás közben egyáltalán
beszélhetünk húrról ha
dobolás közben egyáltalán
beszélhetünk húrról most
látom mekkora
nonszensz
vagyis zagyvaság
de ha nem vernék rá ki tudja
mi jönne utána a
pillanatokig beálló csendtől
félek ez az igazság
hogymcsak a hajlongás maradna meg
és a verejték kapkodó
törölgetése innen onnan
az illedelmes tapsok
mit sem érnek
akár ketté is törhetném a
még mindig örültem motollázó
verőket szóljatok rám
hogymelég volt
de ti áhítattal hallgattok
pedigmoly szívesen ülnék
köztetek én is
dobhártyámon
dobszólóval
vakon

Összes műveim / mint aki pénzét

1. mint ki pénzét számlálgatja
lelkesülten amit
ezért azért munkája után de
még inkább a kis és nagy
eltévelyedések árán begyűjtött

2. mint aki összkomfortos házát hideg
meleg vizes garázsát s benne
kocsit meg a hozzávalókat
a csempét a fehér
zongorát a teli kamrát mutogatja
fűnek fának

3. mint aki előtt
földereng hány
fogaskereket csiszolt harminc
éven át reggel
héttől délután háromig vagy
délután háromtól este
tizenegyeig

4. mint aki elégedett
magával és ősz fejjel se látja be hogy
elpuskázta az életét

5. mint aki lyukas
lábast hasadt teknőt becsülettel foldozott

6. mint aki
összegyűjtött verseiben lapoz az őszi napon

7. úgy simítok végig három
gyermekünk fején
hajnaltájt mikor a legjobban
alusznak ám sürget az idő talpra
álomszuszékok mert
az anyanyelvhez való jog a leg-
kérelhetetlenebb ébresztőóra
van akit hatkor
költ másoknál negyed
nyolckor csönget

Kabátom szárnyam

ólombotot lóbál a karcsú
butaság mintha sétapálcát
hiss huss hiss huss szeli a levegőt jobb lesz
elkerülni nyomás a túlsó
járdára vajon mit akarhat
miért szegődik a nyomomba ha rákapcsolok

ő is megszorozza micsoda
kaland libeg lobog kabátom
szárnyam mekkora lenne az
ámulása ha súlyosan körözve szépen elsuhannék kopjon
le apafej sziszegem de ő egyre
hajtogatja hogy valahonnan ismer engem

Egyenszürkében

egyenszürkében az ősz nagyokat tüszköl
nyeli a füstöt a párát fáradt szeme könnyezik
mintha bennünket siratna de csak a csípős
fojtott levegő ingerli
áztatja s vele együtt
a világot vizenyős halványkék tekintete
oldott festék híg szennye rongyaiból
a doh a penész az erjedés ki nem takarodik többé
míg belegémberek végleg egy zord
reggeli fagyba

Arasznyi ösvény

előbb egy kő
zuhan alá a sziklafalból
majd utána a kötélbe kötött
sikoly
ki észleli távolból
a fájdalom füstjét
felejtés alkonyán
már csak a sziklák világának
a kihunyó remény
mindig akadt valaki aki éppen
vagy ha éppen nem csak azért is
a sziklák megszállottjai
áldozatuk és magukat feláldozók
csak egy arasznyi ösvény a felelősség
jobbról a fal
balról a semmi
ma téged mentenek
holnap te mentesz
óvd magad
rajtam túl a mélység torka
mit keresek idefent
amikor letről indultam még minden más volt
most szörnyen idegen

villám cikázik
idebenn
a páni emlékezés
mondhatni rendben ment az életem
e sziklán nőtt fűcsomóig
vajon megtart
vajon kitartok
kínoz a vágy: mielőbb hazatérni
otthoni vágyam: a szabadba fel
ereszkedj le szíved ösvényén
egyszemélyes mentőosztag
micsoda dübörgés

Soha fegyelmezettebb csapatot

mikor annyi hányódás után
lábunk már rothadni kezdett a ránk fülledt
bakancs mélyén amikor
végre pihenőt engedélyeztünk magunknak a hóba
roskadva és az iránytűt
odatettük a tűz mellé mert lám
melegedés közben se mondhattunk le a helyes
irányról szóval derékig
csonttá dermedve amikor hajnaltájt fölkecmeregtünk
a műszer nincs sehol tűvé
tettük miatta a környéket topogó
bosszúsággal mert indulni kellett egyikünk
ráállt hogy ő besaccolja majd
az égtájakat elvezet oda
amerre eltökélt szándékunk vezérelt s morogva bár
de tapostuk nyomában a förtelmes
havat időnként vért
köptünk fogaink rendre kihulltak merő
seb lett az arcunk a jeges
szél lelkünkbe mart soha
fegyelmezettebb csapatot egy zokszó
nem sok annyit se ejtettünk már
csak tízen vonszolódtunk rendre
le lemaradt hol egyik hol másik végül
az iránytartó se bírta tovább egy
reggel jeges tekintet nézett vissza ránk dideregve
kiürítettük a zsebeit és ott volt
az iránytű
mutatója tébolyultan forgott
a tengely körül

Elveszett birtokok

három falu
– kezemben voltak –
elveszett,
ülnek a ködben,
ölük kitárul,
belehullnék,
de ez az élet,
melyet oly silányul éltünk,
kergetett,
lobogó ruhám is kifakult rég,
hallom az ég
nevetését
egyre csúfol,
vigyorgó, mint
egy jó szekér
váraljai alma,
tekei tűz ropog
alattam,
melyen megtörik a tél
hatalma
s az erdőre vágyok: –
ha sáros a cipóm,
előttem állnak
a vályogvető
szentmártoni
cigányok.
Három falu
– kezemben voltak –
elveszett,
emlékek pora lebben,
s mint kifosztott gazda –
járhatok
e fájó világgal
idegemben.

Ágyékra szorított kézzel

itthon vagy még és menni akarsz
pusztulsz belé úgy indulnál már
s mire nem csak homlokodon
irataidon is ott a pecsét
le is út fel is út
kiüt rajtad a páni félelem
ó még csak egy hetet
néhány napot még
amíg a legfontosabbat

amíg a szüleid sírját
a bútorokat a családi limlomot
a cigánybatyut
amíg megbarátkozol
a gondolattal
hogy az ajtó dőndülve becsapódik mögötted
s ott állsz a világhuzatban
meztelenül
ágyékra szorított kézzel

Hová igyekszel

Hova igyekszel, kicsi senki?
Maradj nyugton, nem tudunk tisztába tenni,
hajunkon gondok nyargalásznak,
riadtan nézünk minden házat
– vaskapu, léckapu,
nem lehet bemenni.

Füstös égen csillag kormoz,
az idő lehúzza a láng
belét,
tunyán ébrednek meg a bokrok,
s míg elrúgom,
egyre ölel a rét.

Benned már
– hajh, szúrnak itt a hangyák! –
örökmozgóvá lett a sorsunk,
apad, hullámszik
(apály, dagály)
ügyetlenül is jó szeretők voltunk.

Álmomban mérem,
hosszú szalaggal, épp az ég aljáig érünk,
lomb fölé,
lomb alá
– talán elférünk.

Nyolcas vágány

1

Havas reggel orromra kékül
– mi ez a pengő, halk gyanakvás?
hogy a fenyő is kidől végül,
lombja derékalj, lelke gyantás,
kisdéd tobozait házalva méri
rigónak, mókusnak, aki kéri

– a férgekben is lesz majd alázat,
testemet bántják és nem a vázat.

2

Zakatóló
fényfolyosó
füvön úszik
dombon ugrál
gübbenőkön átalsiklik
alagutat megriasztja
itt tartanál
hogyma tudnál

csókkal is könnyel is
próbálkozol szerrel
jövök is szívemmel
megyek is eszemmel

3

míg vonatzaj fészkel fülemben és sebesség vinnyog
a behemót világ lefekszik lábaimhoz,
mert úgy házam nékem a száguldó sietség
mint másnak a pohár a nyújtózkodó restség
ajtáján ha belépek pattan a kattan a kályhám
szerelem picit emlék-forgács sistereg benne gyáván
rádióm zümmögő fénycső de te ne hallgasd untat
elzárom inkább lássuk jobban magunkat
és a sín kanyarog fényes asztalra így csurog a tinta
elvisz a vonat de mikor hoz vissza?

4

piros lámpás vagyok
a szerelvény végén
lenget a robogás
látszik a fényén
végighordoz a tájon
s én égek magamban – látod?
vöröslő két szemem
ne legyen halálod

5

mindenki más csodaéletet álmodik – én nem
merev tagokkal vonulok át a biztos éjen
szállásom azok szállása akik megértik
hogyma ezt az utat meg kell tennünk de végig
s egymásra dőlve elcsigázva gyengén

hajtjuk ülésre kába fejünk ez estén
két csillag között vándorolva cigánynótára váltok
mert azok vagyunk mi is sátoros cigányok
az érkezés nálunk mindig rideg goromba
tüzünk fölött már ott lebeg a visszatérés gondja
s mert hídon kelünk át lesem az elsüllyedt partot
mi vonz felétek oly nagyon
és vajon mi tart ott?

6

egyetlen fegyverem
szerény kis fegyver
a hűség

egyetlen italom
olcsó kis ital
a keserűség

egyetlen gúnyám
díszes kis gúnya
a látszat

egyetlen ételem
hitvány kis élelem
a dacos alázat

7

fogy a hold keservesen hát sírunk
a pályaőr kutyája így tépi a láncot
fogy az élet s mi végett szalad el velünk?
így kérik számon a megnyirbált akácot
elhal a fű is a dombról a gyilkos vizek lemosják
dermedő juhnyomokkal panaszklik az időnek
s a kopár töltést mégis pimasz virágok sújtják
lelkedből vézna jácintok
lelkemből kékilonák nőnek

8

akkor halok meg számotokra ha távirat jelenti: kisiklott vonatom de ez a gyász ne legyen
jajongóbb mintha a vesém mondaná föl a szolgálatot

akinek élete mint a húr két pont között feszül
attól ne várd hogy egyszer békén elcsendesül

a villám is azt sújtja
akit az úton ér
s nyakán ki hurkot vonszol
megfojtja a kötél

az én halálom suta távirat lesz
mellyel álmosan pedáloz a postás
ez az utolsó forduló éjféli előtt
azért olyan borostás
de én még élek ím s ne gondoljatok rosszra
másra
most érkezett a vonatunk nyolcas vágány
az állomásra

Szavak a vállon

egyetlen kapocs közöttünk már a szó
a ritka a néma a késve jövő
mire elér már csak hunyorgó rakéta
tán föl se kellett volna löni
elnézést

nem látok nem hallok nem tapinthatok
csak sejtek és emlékezem
de hol javítják meg gyorsan romló memóriámat
ki igazolja be sejtéseim

jönnek az őszi fellegek kontinenseken át
úsznak mintha valaki küldené őket
útlevél nélkül
súlyos szavak a kitoloncolt nyár után

lehet hogy ugyanakkor bámulunk föl az égre
a mindig titokzatosra a hívogatóra a mélyre
s a szavakba öltöző fájdalom
lepergő cseppek átázó vállamon

Sárgán virító

mézre jött darázs zümmögése dühödt
bukórepülésbe átváltó harci
igyekezete hogy lecsapjon amíg
van mire mert a mézet
tudja ő
mások is szívesen
látogatják no de épp ezért
a tétovázás sose
vezet jóra előre hát
vissza nem riadva semmitől
egy sárgán virító
reggeliző tányér közepén landolva amelyről
az imént nyalták le
az utolsó csöppet

Lassított iramodás

mindent tudva és semmit sem remélve
hívom ki magam ellen a sorsot, bár hergelnék inkább láncos kutyát
idegen kert előtt, fényes nappal, láncszakadásig
szemtől szemben a fenevaddal, a döntő pillanatra várva,
hogy ketten legyünk csak, az összecsapásra,
a legkisebb tétova, kushadó mozdulat rezzenése
felszólítás a győzelemre, az el nem lankadásra
menthetetlenül vége, már hallom saját lihegésemet
ziháló tudóm sípszavát, de mit tegyek
nem kutya van a kertben, a gyűlölet
kopói cirkálnak álcásan, szabadon, vajon melyik irányból
törnek rám hangtalan, lassított iramodással
illeszkedő, vigyorgó fogsorukkal, mely sose csattog
mint a metróajtó, menthetetlenül összecsukódik

Tábor

rétek zöldjén a nyári tábor
ég feszül fönn akár a sátor
ha megered a zengő zápor
hegyek fátyola csupa fátyol
pásztorösvényen kóborolva
megiramlik az egész csorda
futnak a juhok a bolondok
úgy feleselnek a kolompok
kuvaszok féltő csaholása
vezet haza az esztenára
pásztorok míg izzadva fejnek
kutyáik savót lefetyelnek

Kerék

ő az előrevivő
mely önmagába fordul
a fűgén gördülő
mely legszívesebben megállna
a valamikor megkent
mely most jajong sikít
a sárból kikecmergő
a pusztuló a győztes

Toron

visított mintha tudta volna
hogy végül is ez lesz a dolga
pedig tokáját az vakarta
aki a moslékot kavarta
s mit tud a szándékról az állat
megérzi de nem retirálhat
vesztét látja a fürge késben
hanyatt rúgja négy lábát szépen
pedig senki se verte orrba
meg se hívták a disznótorba
míg ráköszönt a téli reggel
belektől fénylő hasüreggel
minden ami utána történt
betöltötte az ősi törvényt
szegény állatot úgy szerették
még tavasz sincs de majd' megették

Odalent

magas a temetőkerítés
a faluban hol a szüleim éltek
de főleg haltak
széles kőfalán strázsaként
járkálok le föl remélve
béke van legalább odalenn
a kerten túl a gépkocsik
szekerek biciklik siklanak
mindkét irányban az élet
jele az ideges mozgás
a mindent befogó tekintet
párás lágysága a könny
mely befelé hull egyre
egy tikkadt sír fölött
az orozzlánszajakba gyűlő harmat

Ki áll a fény mögött

mellbe taszít a mámor megtántorodsz a fényben
mely rajtad áll s amelyben állsz
hiába vagy felöltözve torz
vonásaidat és rángásaidat úgy látni
mint soha máskor
leroskadsz a földet markolod
téped füvestől szaggatod mintha kínban
és dühben fogant volna minden mozdulatod
már sírsz de csak taknyod és nyálad folyik
sárral elegyen remegsz
alkalmatlan pillanat a megdicsőülésre
nem érted
és megint nem érted
ha nem te
ki állhat a fény mögött

Örömök

vidám leveled lobogtatja a postás
becsiccsentett az egész napi járkálás közben
nem tudja mit rejt a hetedhétországot bejárt
hosszúkás kecses boríték
de hiányos fogsorát mutatva vigyorog
tudja amit tud
kacsint
vele ujjong a szívem
micsoda örömök
amikor sírni kellene
olvasom olvasom
és mindent elhiszek az utolsó szóig
pedig a szavak
hát a szavak
éppen ők
a vidámságot színlelők
konganak
mit váratlanul felrúgunk
üres mosdótál
az ágy alatt

Huzatos ablak mögött

sírni kellene kitartóan vastagon ömlő könnyeket
hullatva a földre magunk köré mint üzlet
előtti porra a vizesnyolcast reggelenként
de a szárazság már ide is elért
a szemek kútjai elapadtak
mélyükön fehéren tikkadó kövek
mikor is könnyeztem utoljára
visszaszámlálom az éveket lépésről lépésre
szemem sajog
mintha huzatos ablak mögött állnék
dörzsölöm dörzsölöm
némán nyugtázva az újabb veszteséget
a ráncok futóárkaiban holdbéli szél
port hajkurász körbe körbe
üde reggelről álmodom:
mindent lemos a könnyek harmatával

Deres hajnal

pipacsba öltözött csókok alszanak
a felszántott őszi föld homlokán
szétvetett lábbal fel-
felköhögve lázasan annyi
erejük sincs hogy a zsíros
barna rögöt magukra húzzák deres
hajnal bukik rájuk vadul még
rúgnak egyet kettőt aztán kristályba
öltözöttek pompáznak akár a könnyű
lányok szikrázó szemfödél
alól

Vallomás

alulírott
minden kényszerítő körülmény nélkül bevallom
hogy élhetnék jobban
tisztában vagyok hogy ezzel
magam is vádolom tehát
vallomásom egyben önfeljelentés
de vállalom
persze most majd mindenki várja
a bizonyítékokat
hogy ekkor és ekkor kivel miért és hol
megtehetném de arra

gondoltam
netán ha mindenki sorra kitöltene egy űrlapot
s elmondja benne mily
elégedetlen magával
tisztá szívből állíthatnám a fentiek
ellenkezőjét

Átmenet

miután
az utolsó híreket is elhadarták
és az éjszaka
szemünkre húzta a csuklyát
nehogy az istenért rosszat
álmodjunk vagy éppenséggel álomnak véljük amit ezután
pimaszul mégis kilesnének már az újabb
híreket gyűjtögették
szorgalmasan akár a sivatagban
ásott gödör mélyéről a csöppenként
csapdába pergő harmatot

Alattam sziklák mindenütt

elmesélném utamat de kit érdekel
hiszen odáig jutottam hogy magam is
szörnyedve gondolok vissza
emlékeimre
mintha csak mással történt volna
ez a vergődés bozótháború nyakig szennyben dagasztás
érezem a tisztátalanság nyomasztó dögletes szagát
látom a vargabetűket szökéseim visszaretentő talpnyomait
látom gyávaságom nyúlcipőjét
inalni a süppedékes ingoványban
te jószagú ég mi lesz még idefent
ahol csak egyetlen lépés lehetséges
alattam sziklák mindenütt
közöttünk kékes űr didergő tér lakatlan
némaság mély
akár a katlan melyben az éjjelt főzik
kavarják öntik megállás nélkül e világra
míg megtelik vele fülünk szánk orrunk
fölkúsztam hát hogy visszanézzek
mindent láttam de szédülök
lábamat mélybe lógotom
ülök félek
félek ülök
elzöldülök majd kékülök

zuhanásomba révülök
nyissátok meg a pokol kapuját
jövök

Foncsorsziporka

a tükör eltörött cserepei szanaszét
csupa csilló fölöslegesség
fájdalmas foncsorsziporka
visszajátszhatatlan pusztulás
miben fogok majd szembenézni magammal
ki fogja leolvasni elvadult
torz vonásaimból hogy lassabban az irammal
csöndesebben gyöngédebben
állj le ember mert elszállsz
elvisz a bánat szele
a keserűség sivító huzata
lázasan szedegetem rakosgatom a sok szisszenő értelmetlen szilánkot
s mikor már minden türelmem reményem oda
a távozó nap ködéből rám villan kérdő szorongó szemed

Család

tudom egyedül
nem lenne annyi pofázás
és mégis mintha kettesben
könnyebben telne az idő de
még így is fennáll a veszély hogy
véletlenül egyetértünk és akkor
mi lesz szerencsére
öten vagyunk

Két apró

magasból a világ
szomorú játék
üres rejtvényrác
meglesett szándék
fentről olyan de olyan
nevetségesek vagyunk
ragyogásunk oda
és oda a szavunk

két apró figura
tétován lépeget
pedig én magamban
hordalak tégedet

mint erszényes a kölykét
kupori imádott aranyát
beteg a hús kezét
árva a túnt anyát

Éjjeli tűz

A deszkabódé nappal vak doboz
ajtaján rozsdás a lakat,
és rengve reng, ha betonkeverőgép
emészti a majdani falat.

Benn, a vaságyon szomorodnak a bolhák
baktersubába bújva, éhesen
fáradt kígyó a kutya láncra
csikorog mérgesen

kandúr motoz a dúlt kátránytetőn
rést keres talán beférne
izgága inasok dobálják
nyálukat nyelik ebédre

lelkünk fölött virrasztó kunyhó
lám megcsúfol a nappal
esténként kihúzza magát
hasán a feszülő lakattal

s a tűz mely gyorsan fellobog
életre kelti társát
a bolhák fészkelődve, bent
várják az éj királyát.

Anyák

Két anyám van – a föld s a nap.
Egyik csöndes
virágokat
nevel, a másik
koronás fáig
kísér.

Föld-anyám kendőt köt,
lábán csomós az ér,
mosolya ringó reggel,
együtt ballag a tehennel,

és gondolatban mindig
odavár.
Ráncos, elkínzott, kedves,
szöszhaja
nedves,
tővig harmatos fűbe jár.

Nap-anyám apró, meleg
asszonyka,
az égen talpal
(nem tudom, hogy is bírja talppal),
ahol csak járok, ő vezet,
kenyeret
ad, sátorra ő feszít a fákon
százezer levelet.

Alkonyatkor
az ég szélére ülnek diskurálni,
az egyik köt, hamvas sötétet,
a másik földi csöndet
horgol,
és most már nem tudnak felállni,
békéről beszélnek, gyermekekről,
szavuk fülemnek élő strófa, rím,
s míg alszom, lopva
olvassák
verseim

Minden oly tiszta

Minden oly tiszta fagyos és csikorgó
csak a szó párál lüktet feldadog
elapadt vizét siratja a csorgó
még megvagyok azért még megvagyok

varjak gyászhangján elsötétlő felhő
behunyt szemem egén míg átvonul
nem tudja senki ki lesz majd az első
ki visszafogja röptét szótlanul

és szembeszáll vergődve bár az árral
s tollát hullatva bukni kénytelen
hóba dermedten kiterített szárnyal
mint ki remél de hinni képtelen

Új rajongók

tegnap temettek
már áll a márvány
testemen nem fog
se kín se járvány
mint egy homokzsák
bomlik ki végül
emlékem fáj még
de már szépül
új testek jönnek
új rajongók
a bokrok mélyén
felsikongók
ó hogy dübögnek
hogyan tapodnak
ígásai
múló napoknak

Gépversek

Madárhangon a macska torkából

nem sólyom és nem kánya szól
nyomorú csíz talán
vagy alvó piny
mindenesetre
siralmas panasz világraszóló
leleplezés
csipcsiripp ptyiu ptyiu fíííí
ahogy a macska torkán kifér

Elfut a láng

szinte meghaltam e zavaros időkben
mint egy tarkónlótt tús
már vallattam is magamat
te gané
miért hallgatsz talán a frász
állt beléd bűnös lélek áruló senki
mert a valaki az mindig más akit a felszín
ringat gyöngéden mintha isten tenyerében
tudom hogy rám mindig ujjal né te né
te gané
jobb ha magamra mutatok
én vagyok az
engem kell gyaláznia köpni tűz alá venni
én vagyok a kivégzőosztag
az esküdtszék a felmentő szabadcsapat
az elfutó láng amely a hajnallal
a szívünkön a holnapba fúl

K.O.

volt egy lehangoló gondolatom.
felröppent, majd szétfeszlett a levegőben.
néztem, mint egy naplementét. szorongva.
hogymajd újabb támad.
súlyosabb. de nem ily sértődött.
a lány líra most legyen a másé.
kemény szavakat indítok újtukra.
megannyi járórt.
kevesebb hajlongás. még kevesebb lélek.
balegyenes. jobbegyenes.
K.O.

Túszul ejtettem magamat

elkeseredésemben hogy ellopták az életemet
minden amiben nevelkedtem amit az orrom alá döngöltek
odalett
csupa szakadozott sztaniol pattogzó festék
az nem lehet hogy máról holnapra minden elvész
hogymagyaggá válik az arany porrá a test
az elmúlás a veszteség a fokozatokhoz szokott
az utolsó pillanat bármilyen illó hetek hónapok előzik meg
és utána is kitarat még mint egy távolodó bandérium trombitahangja
vagy lehet hogy csak káprázat a múltam
s mint aki sorsába rohan
én vagyok a védő a bírós a hóhér maga

Egy óra s minden eldől

vagy már annyi se a feszült
várakozás lesben álló vadakká tett bennünket
mindent megtanultunk a múltból és mégis semmit
hiába írtak teli könyvtárakat a bölcs
mondásokat is hiába ötlötték ki akik tehették
botladozó öszvérekként lépdelünk őseink megkövült
nyomdokába apáink háborús csömöre odalett bennünk
ismét harcra éhesen csattanó vezényszavakkal
ágál a gög és forr a fej
fel fel vitézek a csatára most vagy soha
ez a harc lesz a végső
csak nehogy igaz legyen
csak nehogy így legyen igaz
amikor már egy óra sincs hátra a beláthatatlan
robbanóképes
ostobaságig.

(A gépversek keletkezése: 1990-91)

Vendégség

belém költözött ki se
tehetem a szűrét
a bánat

úgy kért menedéket mint
rég nem látott távoli
rokon

ahogy húzza úgy
táncolok mintha az ő
vendége lennék

és nem tudhatom mikor
áll tovább egyelőre jól
érzi magát velem

ha még sokáig ül a nyakamon magam
lépek le

nem szólnék semmit
de elviselhetetlen

Alul és felül

derékig érő sajgó hidegben
testhezálló kristály levegő vesét
dermesztő lengő hullámain
miközben köldöktől fölfelé
dohogó mozdony köhögő melege
árad a kettős
kizárólagosságban szorongva akár
egy füledtre sikerült ősz avagy
egy hűvösre mért nyár
kegyeiért esedezve.

Hát kinek beszélek

mikor bevitték kopaszra
nyírták szálas szőke
haját learatta egy zümmögő törpe
kombájn és aztán puff
a hátára a vállára ahol
érték micsoda dolog hogy
nem vallja be ami bevallható
bizonyosság rá egy vaskos iratsomó miatt
néz nefelejcskék szemével oly
merőn tán nem

kapott eleget vagy mi a
túró miért nem pislogsz ebadta még
most se rezzensz pedig
csak a hús helyenként
már csak a csont árulkodik arról hogy
megcsúfolva is vérbefagyva péppé
puhítva se hallgatsz a jó
szóra hát kinek beszélek a kutya
úrstenit

Járór

fekete lovasok fakó mezőben
egy egy fogyó hold félmúlt időben
amíg fényeibe kábul az éji táj
a sok pata idebent rúgtat kapál

Hosszú séta

vigyázva át a városon
ahogy a nappal eloson
végig a jegyesoron
hol az a sok fa nő az éjig
csak le ne kopjon a lábunk
térdig

Ellenállás

mire a fadöntők megérkeznek
csak villámsújtott erdőt találnak
mire a fadöntők nagyot káromkodnak
hamueső hull szájukba szemükbe
mire a fadöntők látják hogy ennek fele se tréfa
vadvizek zúdulnak fölējük
mire a fadöntők nagy nehezen szárazra vergődnek
rájuk törnek a kiéhezett vadak
mire a fadöntők számba veszik veszteségeik
megnyílik alattuk a föld
mire a fadöntőkből csak szekercéik maradnak
himbáló ág emlékéen csapzott madár dalol.

A golgotán utánad

a golgotán utánad
ki látta villó lábad
százezrek nyomról nyomra
vonulnak egy akolba
sodornak mint a hullám
fortyognék mint a vulkán
utunk egy mégse látlak
lentről fel más a távlat
s fentről míg leereszkedsz
csapódsz minden kereszthez
ki-ki a bánatával
botorkál önmagával
szenvedve hogy a másik
sorsába belejátszik
és meg se tudja lesni
hogy ne hagyja leesni
pedig már itt vagy érzem
reszket belé a térdem
te le s én felvonulva
zavartan elpirulva
hordjuk egymást halálíg
új s újabb golgotáig

Vasreszelék

eveztem egyszer ár ellenében
szívem majd kiszakadt
úgy próbáltam magam alá gyúrni
a szembe rohanó habokat
evezőm karom csápoltsattogott
már-már az égbe vitt
ijedten láttam hogy a vízsodor
meghátrálásra kényszerít
még reménykedtem talán csodában
majd minden erőm elhagyott
azóta bevont evezővel
az ismeretlenbe rohanok
mozdítanám karom de látlak
távolodó szemedben szorongás
vágy szájalom bizonytalanság néma
vád elorzott öröm elveszett zsongás
feléd tartok ma is a lelkem
sodorról szemben halálraváltan evez
miért siklasz mégis egyre messzebb
micsoda játék része ez
úgy kötöz engem életemhez

hogy téged élémbe hozott
majd fordított a mágnesek sarkán
nem vonzott már de taszított
észak északkal nem fér össze
se dél a déllel látlak-e még
didergek szívem körül gyűl csak gyűl
a rátapadó vasreszelék

Plein air

a medve bambán hentereg
a mohában teli
hassal elégedetten
böffentő tóni a medvebőrön

Eddig minden elmúlt

hallod nem hallod úgyis mindegy
az egész testet vitustáncba hozó reszketést
a gyakorivá váló fogvacogást
tekintheted jelnek is
valahol mélyen benned megindul
az iszony lázadása
a lerakódott múlt felkelése

ekkor még mindig nem félsz
pedig már utolért a veszély
a nyakadba liheg szakálla szúr
lehelete sörbörpálinka szagú
fogai az a kevés ami még előmeredez vigyorából
harapni készek

elmúlik mondod
eddig minden elmúlt
akár a nap az éj
a felbolydult majd megülepedett idő
de lám mégis minden megmarad
ezen a földön
lábnyomok kövületek ürülékek üledékek
térdig gázolunk az avarban a sárban a lápban a mindent ellepő
vizekben

ekkor már tudni véled
nincs menekvés
gyomrod lüktető ütemes rángásai
elfojtott lövések pukkanások
a megváltás torkolattüzei
csupa élet és csupa múlás
elvetélt tiltakozás és megújult remény

mindent tudsz és semmit
ez ad erőt ez éltet ez visz el
halk robbanások kísérik napjaidban
nem is tudod
te vagy a csönd vagy a legyőzhetetlen
dunnyogó moraj

Képzeltetés lábaidnál

homályos arcodon a gyöngye lámpafény
dereng a szerelem akár a jó remény
elbújnak a szeplők el a ráncok a végső
nagy ölelésben a fáradt mozdulatok a vérző
íny lötyyedte hasa buja restség
hagyván az ujjaknak ami maradt azt is keressék
mintha egy összekuszált vad bozótban járnánk
nem tudni hogy a vadonban még mi vár ránk
nem tudni nem látni nem hallani már
képzeltetés csupán maradékunk lábainál
hunyt szemmel ahogy zenét hallgat az ember
testünk csupa zengés eltelik szelíd türelemmel
s mikor agyonmosott kifőtt kezéhez érek
pörölyként sújtanak rám a becsapott elszalasztott évek

Gurulás

gurul a perc és gurul az óra
guruló almák szanaszét

Örök hinta

lengő szálló majd megálló
nyikorogva rámtaláló
hinta te örök szerelem
sudár fák hegyére látó
kábulat maradj velem

Felé

hazafelé vagy elfelé
mindig csak valami felé
kolomp szól az idő nyakán
és kengyel lóg az oldalán
az út akármerre vezet
hazamehet vagy elmehet

Hová tettük a hegedűt

mint hajnalig tartó muzsikálásból hazafelé
a primás
imbolygunk a valahol megásott
kétésfélszeregyes gödörhöz
zsebünkben üveg sör
habzik
mire elfogy
hová tettük a hegedűt
ajkunkon keserű tajték

A töltés oldalán

tolat egy mozdony – mormolom
de jó lenne egy mozdonyon
játszani szénnel gőzzel tűzzel
egy lapáttal
puhuló kezemnek valami mással
ne sikló gyöngé szót teremtsen
papíron
s mindezt elfelejtsem

mély kútba hull a hűvös ég
mohos kövek rabja talán
dohog egy mozdony éjszaka
megyek a töltés oldalán

Gyöngé békák

gyöngé békák szökkennek ősz ez
őszül apám haja mint a kifehéredő téli éjszaka
északon toronnyá duzzadt fellegek
felhős homlokomat hűti a szesz
szesztestvér micsoda nóta járja itt
hol nótafa görnyed elég két deci cujka s egy ládára dől
ládafiában kotorászok otthon a csöndben
csendes a sűrű sötét elaltat
alvó feleségem a mellemen pihenünk
jó pihenőt talál magának a Vénusz
vörös csillag az emelődaru karján
darutoll a kalapomon
kalapom kalapom csurgóra

Valami álljon

Ízekre szedve
színesen,
bénán
a nagy-daru
hetek óta fekszik a sárban –

Már-már úgy tetszik,
elfelejtem
ebben a pompás olvadásban.

Csak egy gép,
hallom máris,
s kész a fintor
– végezd a dolgod, hadd heverjen!

Megfogadom, ám ordít a hiány
– valami álljon azon a helyen,
mely mocorog,
csönget, zsibong,
fordul, feszül, kínlódik, lüktet.

Valami, ami tesz is valamit,
meginti langy szívünket.

Vereség

hegyekben kóborló utakat tapodó
miért rettensz meg a rád rontó ugató
bozontos kitanult útonálló ebektől
miért hagyod magad kiűzetni a hegyekből
miért nem lehetsz békében a világ ura és őre
milyen elvadult indulat iktatna ki belőle
miért fordítasz hátat visszafelé szaporázva
sandítva a feladott irányt hátra mindig csak hátra
miért hagyod hogy a kegyetlen szél taszítson teperjen
szavaidba vattás felhőfoszlányokat keverjen
ez már vereség pedig úgy teszel mintha a hegyről
vonulnál haza
mint estére ahogy ráfekszik az éjfél
éjfélre téntás éjszaka

Életrajz

az otthon
a jószág
a fonnivaló
háromszögében élt eddig
az asszony
akár a kútgém
nehézkesen nyikorogva de
szorgalmasan

Csínytevések

felidézem ma minden csínytevésem
a sok sok bánatot mit a fejedre hoztam
a hazugságokat de még inkább az elhallgatásokat
a jófiúság feslő látszatát
a bennem loppal rejtező vadócot
a dicsekvőt a lustát a léhát
a javait két kézzel szóró
grandot
micsoda kotyvalék az ember
milyen kár hogy nem egy tömbből faragott
nem olyan kívül is mint belül
szerencsére nem örökéletű
egyszer csak rájössz
egék nincs kire haragudni!

Megláttam a kabátodat

megláttam a kabátodat
lógni a fogason
olyan volt mint egy bezárt árva
testetlen mint a fájdalom

ráncai közé fúrtam a fejem
úgy simogattam bársonyát
beittam maradék illatodat
mintha rajtad lenne a kabát

ó boldog perc mely téged hozzám vezet
ha csak látni csak hallani
ha már csak a kabátodnak
merek szerelmet vallani

Miért remegtek

egy óriás torok világgá lendít
ég s föld között kifeszítve járok
drótkötélen függ életem
agyonlapít a félelem
amíg felérek
sose lesz vége ennek a lassú gyászos zenének
pedig amúgy vidám ez a világ
hol az a tánc hol az ének
miért remegtek komédiások?

Semmibe néző

kongó hasú ló
jégsarkantyú
sosem szikrázó
sosem vágózó
bronzarcon buta mámor
zölden lecsurgó rozsdalé
madarak
semmibe néző helye
tehetetlen örökkévalóság

Külvárosi út

Sohasem láttam őket,
Úgy hajlott erre menetük
mondják –
akár az ostor, csattanni készülőben.
Tán fintorokat vágtam
A napnak,
S féltem hogy a kutyák megugatnak
Abban a felkavart, menekülő
Időben.
Te, ugye, láttad, aki most erre
Sétálsz, mindegy, férfi
Vagy nő légy,
A fojtogatóan ferde nyakkendőket,
Ziláltan lógó sálakat,
Kioldódott, sáros cipőket,
Arcokat,
Földnek mutatva, láttad?
Varjakat, meg a sorzáró halált,
Vérig gyalázott, kiráncigált
Anyákat?
S most füttyörészve lépkedsz.

Harcoltál-e a virágokért,
A gyárért, a dombért?
(Minket nem vigasztal a bánat.)
Ahányszor erre járok,
Feketekendős öregasszonyok
Pillantanak át a
Léceken,
S ráncaikon, mint a vízen,
Gyűrűket vet az emlék.
Ilyenkor mintha én is
A sorral baktatva mennék,
S lábam erőmet jócskán meghazudja.
(Komor alkony,
hatalmas kémény ontja füstjét
fölém.
Kanyarog, lángol a fényben,
Macskakövesen a
Deportáltak útja.)

Téli napforduló

feltámadás ha létezik
és hozzám is elérkezik
megkérem várjon még legyen
egy estém és egy reggelem
végiggondolni hogy mi volt
jó rossz mennyi fény mennyi folt
érdemes újrázni vajon
újjá lenni egy hajnalon
az emlékezet üvegén
felszikkázik a játszi fény
táncol hívogat elbomol
és szivárványként tündököl
csak mosolyognék bávatag
miként egy szélütött beteg
hol hagytuk abba nem tudom
tegnapról sincs gondolatom
minden oly friss ígéretes üres
feledve az adós fizess
csak föl föl új életre fel
ezernyi látvány villan el
és mindet láttam volna már
akár egy csökönyös számár
lehajtott fejjel ostobán
vágynék a tűnt idő után
ki orozta el és miért
hirdetve új hitet s ígét
túl sok a kérdés érzem én

a feltámadás reggelén
s a válaszok csak egyre késnek
értelme sincs tán az egésznek
de hogyha mégis létezik
hozzám hiába érkezik

Keserű

hajnalban egy kutya sírt-rítt.
a hóban állt és remegett.
poritta függöny mögül lestem.
a könnyű hó is eleredt.
a kuvasz mit sem tudott rólam.
üvöltött. mintha magának.
panasza mégis felvert.
mi baja lehet egy kutyának?
s az én jajom ki hallaná?
inkább egy szárazat nyelek.
jönnek még keserű esték.
és még keserűbb reggelek.

Odúgazda

rájöttem – mily nagy tudomány!
– szememből egy madár tekintget
a világra rátok
szalonka? bagoly? vércse?
netán királysas?
nem tudom.
enyém csupán a kulcslyuk. az odú.
övé a tekintet.
merev. firtató. szigorú.

Míg jár a felvonó

tegnap óta szakad a hó
olykor elzúg a felvonó
gubbasztok betonbunkeremben palotámban
világítótornyomban vadászlesemben
lépcsőházi himalájám csúcsán
vékony betonfödém és -aljzat között
vagyok a szendvics tölteléke
fölöttem szabad ég
alattam szakadék
nekem még most is menedék

megállás nélkül hull a hó
le-fel járkal a felvonó

bérházi odúm teknőcpajzsom
pincém padlásom otthonom
istálló műhelyem örömtanyám
betegszobám mosókonyhám
csótányok fészke hangyaerőd
könyvlerakatom labirintusom
elefántcsapdám
el innen
ravatalozóm

innen el ide vissza
ingatlanom
egyetlenem

nincs baj míg jár a felvonó
s a lépcső így-úgy járható
honnan szakadhat ennyi hó?

Megafon

váróteremben a megafon
nevemen szólít
megrezenek
e lelkeimtől távoli
huzatos állomáson
ki tudhatja a nevemet?

álmodtam tán? félrehallottam
mikéntha nagy mohón
félrenyelünk?
kinek lennék itt az adósa
ki játszadozik itt velünk?

várom a szokásos újrát
hisz ugye hányszor bemondják
ha indul vagy befut egy-egy vonat
a megafon buzgón végzi dolgát
recseg és ugat

mit veszhettem el nem tudom
s azt sem ki tart nyilván
e tájon
ülök magamban roskatag
válaszra várón

a válasz késik mit tegyek
mintha nevem se volna
másról beszél a megafon
magas póznán
fölém hajolva

meglehet közben elmegyek
hisz semmi dolgom itt
szívemben az a megafon
mindent kihangosít

Mínusz

jégfogával csattog a tél
harapása könnyen elér
s nem jelzi vér
a seb fehér

marna kóstolna féktelen
kővé fagyaszt a félelem
mi lesz velem
ne bánts telem

vacogtat bentről s nem pihen
nincsen menekvés azt hiszem
sorsom üzen
verj csak szívem

fagy rója dús virágait
szemem bágyadtan hunyorít
jég tündököl virít
tartósan merevít

Jó öreg békebeli

szappan a polcon jó öreg szinte ráncos békebeli
gyengébb napokra holnapokra mikor már erre se futja
anyámtól maradt kidobni kár egyre kisebb hely kell neki

az volt az a nyár mikor a megmaradt szalonnát főzte ki
kárba ne vesszen mi halálból lett élet leveszem forgatom
a szappan érdes hamuszürke mint mostanában minden napom
végül visszateszem hisz sorsom rosszabbul is mehetne konstatálom

így menekíti magát tova a jó öreg békebeli
túl a következő halálon

Loppal kúszik

Loppal kúszik a hold fel fel az ég tetejére
Mint madárra leső macska az ágon
Sápadt lámpása fénye most vetül ágyam fejére
Szemembe világít nincsen maradásom

Perc volt csupán sugara tovasiklott
Kiszemelt zsákmánya nem én voltam tudom
Álmomba mégis beléhasított
Csábítván menjek végig az úton

Amelyet ő jár belső törvény szerint
Kúszva magam fölött torpanva elcsigázva
Tegnap is ma is majd újra és megint

Cukrozott zene

miért jajongsz távoli mozdony
bele az éjbe
távolodóban vagy közeledőben

néha érzem most most oda kellene menni
valami történik ott
aminek pedig nem kellene
de mégis mindig maradok
meglegyint a tehetetlenség szelleme
a közömbösség kelleme
ez a zagyva
agyoncukrozott zene

Fátyol

időtlen por szítál tán meg se hallom
csak huzat neszez át a fűtetlen szobán
a por meg gyűl s mindenre rátelepszik
egy város pora hull át a szitán
belepve könyvet képet polcok homályát
lámpák égőit szőnyeget a kályhát
undok bársonya úgy tapad ujjamra tenyeremre
hajamra mintha valakinek ebben kedve telne
mit tehetek néha letörlöm mindhiába
minden mozdulat fölösleges e porvilágban
s tudom vár ránk valahol a hótiszta metsző kristály levegő
olykor még odavágyok ám fogytán a felhajtó erő
„de látod amottan a téli világot?”
szemem előtt porból szótt sűrű fátyol

Az első lap

hóvihart küldött ránk január első napja
búgó szélről tiszta az esztendő lapja
írhat rá bármit jót is rosszat az élet
még csak a hó csapong mily békés neszezés ez
és csak a gondolat pillog meg némi vér moccan
s a szív felé megindul majd titokban
az új év minden gondja baja rendre
most még egy elkésett petárda tör a csendre
majd elpukkan egy másik egy harmadik és hány még
túszaid lettünk te ocsmány tűzijáték
úgy pusztít bennünk a rettegő harag felszökő láza
mint kinek hirtelen volt nincs összedől a háza
s csak áll a nem szűnő viharban hóban elveszette
egy idő után már a szeme se rebben
jó katonája a kornak nem kérdez nem pofázik
ha kell egy egérlyukba is bemászik
s kifüstöl onnan mindent ami élet...

most csak a hó csapong mily békés neszezés ez

Sok szép jelige

jelszók és jeligék ideje ez
azt mondom pimpam és mi sem történik.
jó, akkor hát legyen páncél. vagy bogár.
netán repkény. az eredmény ugyanaz.
„ki itt belépsz, hagyj fel minden reménnyel”.
nem tudom, amit tudnom kellene.
amit tudok, azzal mit sem érek.
pedig mennyi szép jeligét tudnék nektek kitalálni feltálatni
azért az egyért
az egyetlenegyért
cserébe
mely lakatod nyitja tegnapom holnapom

mondanám maszlag vagy hogy szilánk
a találgatást egyelőre
folytatom

Eladtam

Eladtam ezt a percet is
hisz az ördöggel cimborálok
sekélyebb lesz a versem is
mint egy beomlott vizesárok.

A percből órák lesznek és
így gyűl a kincsem halomra
míg egyszer elfogy a kenyér
gyerünk a gőzmalomba

locsognak elfolyó vizek
remeg a lisztcsatorna szája
döcög a világ érzitek?
morog a molnár kutyája...

A játék folytatása

jó éjszakát
suttogom amilyen halkan
lehet
valami furcsa áhítatban
a szomszéd ágy
felé ahol öt éves
fiam vackolja
a párnát biztos
pontot keresve rúgkapáló
lábának az álom
ingoványán le-
koppanó szemében a holnapi
ígéret tüze ha
sikerülne vele együtt
elúszni öntudatlanul
hogy reggel acélos rugóként pattanva ébredjek
becsszóra
semmit sem álmodtam
folytassuk
a játékot ahol
abbahagytuk de
hiába az éjszaka
már csak arra való
hogyan sorra vegyem tévedéseim
félébren levegő
után kapkodva mint
gyári munka után a
szénát boglyázó
maga se tudja ki

Szép volt a világ

mikor még szép volt a világ és riszálva
járt előttem csodáltam gyermeki szemmel
ezt a bakasárit
nyakba borulós cafrangos szoknyája alatt
szunnyadó ígéretések
mit se tudtam combja közt a gyulladásról a fekélyről
táncolva lépdelt a drótkerítésnél
ajka kinyílt olcsó cigaretta füstje
tódult magasba
hallottam a legények férfiak füttyét
láttam a sok integetést
mit sem értettem
mentem
baktattam

ma is baktatok himbáló fara mögött
talán dús legelőre tartunk
tán együvé tartozunk
mióta hogy gyöngén visszeres lábait nézem
egyől rettegek
felszed valakit az első sarkon

Akkor is

Sikáljuk, mossuk, fényesre csiszolnánk a földet,
de a föld darabos, porlós, gőzölgő marad –

betont, acélt, oszlopot ültetünk beléje,
amire rászállnak a madarak –

ha máskor sújtó kő kerül az útra,
a fű mellette langy napot keres –

a láb, mely most az autópedált rúgja,
görcsöt kap néha s visszeres.

Eldobta régi gúnyáját a tájunk,
gyermek-zsebét ám megtömi dióval –

s míg ébredő motorral jár a hajnal,
elémáll szekérral, lóval –

gyű! – feszülünk s feszülnek keresztül-kasul fölöttünk a huzalok is,
és hogy ha port terít reám, ez az én földem, akkor is.

A morgolódtól

tetszik, nem tetszik
most mindenkit megregulázok
fújom a nótámat fül után
mint a cigányok

szabad a tánc nosza
ropjátok ha nem kívántok páncélba fagyni
így lesztek az élet fia
szeretnék veletek maradni

de misszióm van hékám
s míg keserű búcsút intenék
még dúdlok ezt-azt
van nótám épp elég

mulass hát és ne reszkess
mert búcsúm mit sem ér
jövõre velem újra itt
jön még kutyára dér

Vasajtó

vasajtó előtt vaslapát
szoros nekem a fakabát
megérett már a tűzre

míg lépteimet számolom
és a világot fájlalom
bölcs jeleit betűzve

eljön az óra el a perc
mikor már hiába perelsz
a lapát eldõl magától

vasajtó kongva rámszakad
szedném is nem is lábamat
menekülnék a lángtól

de nem lehet de nem szabad
ég veled világ ittmarad
ami megéghetetlen

belõlem néhány látomás
vakvágány vasútállomás
egy rozsdás drótkeretben

Rebellis

az este odakünt tiszteletkörét írja
árnyékot növeszt majd rendre odavész a pírja
örvényes mély szemébe meredek kérdőn
hogymért ilyen hamar és egyáltalán miért jön
némán tolul mint vadul fúvódó gumipárna
mely szelel ugyan de csak nő nő mindjárt kifut a kása
körüli az elvetélt nap kártyái hevernek
ahogy a kéz elejti őket majd álmokkal telnek
az alkóvok a hálók a pince a padlás de a kert is
mélyükön ott fészkel a reggel a borostás vén rebellis

Örökmozgó

jókora célcsomaggal a hónom alatt
indulok fölkeresni a Találmányi Hivatalt
hatvan esztendőm simán elszaladt
de még sose kerestem föl a Találmányi Hivatalt
sose késő biztatom magam és kérdelem ott meg itt
merre vegyem az irányt mindenki bátorít
csak balra tessék aztán meg jobbra a harmadik
utca ott egy udvaron át egy fal részén átbújik
majd öt betonoszlopot számol meg nem négyet
nem is hatot ott előre megy ez a lényeg
és ahol az ablakokban oly derűsek a fények
akkor már közel járok és biztos odaérek
jókora célcsomaggal így hát felkerekedtem
a Találmányi Hivatalt ezennel célba vettem
csak mentem mentem szomjaztam és nem ettem
csomag a hónom alatt a hunyó nap megettem
nem mondom el mely kalandos utam volt
és a csomaggal közben mennyi baj volt
elértem végre a hivatali ajtót
ahol egy derék major domus parkolt
kifaggatott hogy mely járatban lennék
és hogy ki küldött kihez igyekeznék
mihez kívánjon sikert jószerencsét
szeretem-e a borsót meg a lencsét
válaszom csöppet se volt tétova
a Főnökhöz igyekszem s azért épp oda
mert ebben a pakkban van a Lényeg
amire aztán rájön a Védjegy

aztán egyszer csak ott állok balgán
a jólfésült hivatalvezető balján
aki a Főnökhöz diszkrétan bevezet
elrebegi közben a nevemet

a Főnök felnéz és én akkor látom
hogyan ő a gyermekkori jó barátom
és ő is megismer és nagy a vigasság
begyűl az egész hivatali tagság

pezsgő kerül és a dugók kilőnek
a célsomaggal soká bíbelődnek
lefejtik bontják és mindenki nézi
milyen szerkentyűt hozott ez a „krézi”

mondom hogy örökmozgó nem várt meglepetés
az arcokra fagy a kaján nevetés
s azóta is csak figyelik igazat szóltam?
a masina jár meg nem áll jól van

Tükörterem

játékhajót hajtogatok és játékreplőt
játszom a nyugodt bölcsét s a játékos szülőt
játszom hogy élünk s nem is rosszul talán
játszottam azt is hogy lógok egy szikla falán
majd játszom a nyeglét ki mindent hall és lát
játékaim megtöltenének egy egész bazárt
még akkor is ott is játszótársakat keresnek
ha a sírkövön rég megkopott a festék
világom lelkem ne komolykodj de neved hahotázzál
akkor is ha elgyötörtek vagy ha csúnyán eláztál
játsszuk hogy mindjárt fellibbenünk szél hátán elterülve
kerülgetjük a fák hegyét a tornyokat is messze kerülve
és akkor hirtelen egy roppant tükörteremben
leszállnánk mint egy hópehely annál is szelídebben
s meglátnánk magunk sokszorozva libegni a tükörragyogásban
míg bolondozva el nem olvadunk játékos elmúlásban

Víz partján

víz partján ülve némán
ha senki se vár énám
mi leúszik hát elmegy
új és újabb vizekhez

én csak ülök a parton
kotta a kottatartón
kelepce a veremben
holt kép cifra keretben

víz partján idő gázol
arcomra jelet mázol
s amerre elmegy végig
lába sok sebből vérzik

hívnám hogy üljön veszteg
búcsút int feje reszket
hosszan nézek utána
kővé homokká mállva

A falon túl

a falon túl bármi megeshet
tetején beteg macska reszket
nincs kedve mászni lépegetni
elveszett párját megkeresni

fentről nyivákol öntudatlan
minden elképzelt változatban
mélyen bűg majd magasba vált át
kín hallgatni a vernyogását

mit akar tőlem onnan fentről
mit tud ő az én életemről
soha nem látott én se láttam
ne is lássak macskát a házban

emiatt nyávog fülbemászon
hogymindjárt én is falra mászok?
szegény állat meg egyre reszket
a falon túl bármi megeshet

Csonkig hegyeztem...

csonkig hegyeztem minden ceruzámat
nap nap után mindig csak keveset faragva le belőle
csupa ceruzacsonk az életem
hányat eldobtam mégis itt vannak velem
tovább szolgálnak hűségesen
hányszor megcsaltam őket álnokul
tintákkal pasztás vegyszerekkel
kopogó írómasinákkal
élesesű kompjúterekkel
csonkjaim hűsége tartós töretlen
várnak reám számkivetetten

dobozban fiók mélyén zsebemben
örök tanúim híveim
sok megkopott szerelmem
már csak ti maradtatok
kezemügyében
s írunk mint régen
meg-megállva eltűnődve
csonkok végét csókolgatva
festett fáját simogatva
araszolva csak előre
megugorva kőről kőre
egyre feljebb a tetőre
utam végén ti árva csonkok
odaátra is velem osontok?
tudom nem telik jobbra másra
kell a sok pénz az elmúlásra

Derékig kincsben

azt hiszem egyszer álmot láttam
amikor térdig narancsban álltam
s ha csak mozdultam is egyet
a halom egyre magasabb lett

honnan e tenger gyümölcs rejtély
ennyit sosem teremhet Erdély
mely kertből hullott és mely fáról
mibe a lábam belegázol

sehogy se térhetek ki előle
vastag lé freccsen ki belőle
mintha elfolyó vére volna
mondom a seb fölé hajolva

menekülnék de fog de nem hagy
békém nyugalmam végleg elhagy
állok fogolyként mintha bilincsben
derékig érő égi kincsben

Tótágas

minden mi törvény volt
most varázsszóra fejre állt
életemben
tótágast
állok magam is hogy
ne zavarjon ez a fordított
nézés

milyen természetes így
minden az agyban a vér
az egyensúlyozáshoz feszülő
izmok a fején átbukfencezett
logika a vers öntőformájából
ki-kicsapó életünk
a zsebemből szotyogó utolsó aprópénz
a jövő hiánya amitől néha üvölteni támad kedvem
glóriánk

Szólóban

ülök a zenekarban
jó kis csapat
állam alatt hegedű
kezemben feszes lószőrvonó
a levegőben fent
a jelre várva
egymásba boruló szétnyíló
összezsengő dallam kúszik
szívemig
hallgatom – hallgatok
néhány kipergő trilla az enyém
csattogó szólóban perceken át
vagyok a dallam
a zene dús szövetében
mélyre ágyazva
s előtte utána a türelmes némaság maga.

Nincs

Hangom bogra kötötték,
feszít a göcs,
kiköpném,
szavak – torkomra pállnak,
és jönnek újak,
örvény
haraglik át, ki-kicsap a hullám
fogaim zilált sövényén.
Szálazom, tépem,
mondom csakazért is,
valami roppant gát kellene, hé,
hogy visszalökje,
semmivé gyötörje
harsogó vizeim –
vagy legalább is törvény,
s nincs, nincs – kacagom –,

semmitek sincs,
még fületek sem, pedig olvadó vasat muzsikálok,
hisz most vagyok a legfélelmesebb,
hogy álmos barlangjaitok előtt
némán
megállok!

Hazatérés

idegen hangok ízek szokások
fölégetett hidak
távolságok
helyezkedés nemlétező
barátok
szabad az út
szárnyal az elme
csak a szív csak az szorul egyre
bamba bolyongás
dermedten alvó kétely
csodálkozás
léleknek métely
halálos percben szörnyű fényesség
döbbenet
pattogzó festék
utolsó sóhaj
rozsa az elven
hazarepít anyanyelven

Sovány, borzongó

amint a vonat
szelíd kígyóvá változott
szomorú lettem
minden búcsúzás életemben
körmömre égett gyertya volt
tenyérszíni völgy ködöt lehel
s a fákról
szabadeséssel rámlibeg
egy maréknyi madártoll
tudom
mit kellett volna tennem – akkor
tudom
mert vigyorog az aggkor
hűlt mosolya

most a szerelvénny kínlódva kúszik
földről a tenger elbúcsúzik
sovány borzongó
pocsolya

Távolság 2

Csiki Lacinak

A távolság – mozdonyok sikolya,
e hajnalon
hozzád beszélek.
Fázom, kitör a nyavalya,
hogyha egy percig
nem remélek.

Levelek buknak lábaink elé,
fejünk fölött hasad az ég,
hetyegő urak, nénikék
ránk fenekedve áhítóznak.
Mások boroznak.
A világ csupa semmiség.

A világ csupa semmiség,
nem ülhetsz nyugton,
nem nyugodhatok
– te ott,
én itt rágom a körmöm,
riasztanak a sikolyok,

most vége,
innen másképp látszik,
eloszlik pára, köd,
a mindenség mutatóujja
minket bököd.
E hajnalon hozzád beszélek
– barát
és hazajáró lélek,
ha mélyre szállsz, én elkísérlek,
ha magasba,
elindulok feléd.

Indulj te is.
Hajlott hátamra száll
e súlyos reggel is.

Nevetségesen kicsi hely

vonaton vagy tiszta szobában
kórházi liftben műtőasztalon ágyon
két lépéssel a tornác előtt
üzemi rendelőben
s ha úgy történik repülőben
útban két nagyváros között
mi megszületünk
s a ringó fekhely
ringató földdé tágul
leng a világ e roppant bölcső
zümmögő zajjal bög velünk
sustorog alattunk a szalma
leng a világ
valaki löki hátul

Búcsú a mai éjszakától

éjjel
az utolsó buszra várva
egy elhagyott focipálya
szélén
ahol a füvek tövét
most a hátraarchban kifényesedett
talpú bakancsok
tiporják
zsebemben a fogyó reménnyel
lesem a néptelen utca sötét
alagútját reggelre szóló
útlevéllal

Négy ujjal a földbe

mintha az ujjaimat vágnák le
egyre másra valami
éles bárdal mely ki tudja
honnan került elő
melyik mészárostőke repedésében
szunnyadott vastag
sóréteg alatt már csak
nyolc csak hét csak
négy ujjal kapaszkodom
a földbe a csonkok
helyén lüktető
sebként egy-egy testvér barát emléke
vált színt sajogva
a szeszélyesen változó
időben

Kortársak

Sápadtak,
Horpadt mellűek vagytok,
Pergamen-arcotokra hosszú
Litániákat írt a sötét,
A koppanó víz,
Az elemlámpa,
Riasztócsengő.
Megjősztek,
Mert egyszer mindenki eljön,
Ha nem került meszesgödörbe.
Ti, ferde szavak rabszolgái,
Ügybuzgó hírmagyarázók kisdéd játékai,
Évszázadokban számláló ismerősök és
Ismeretlenek,
Kiket ma nem vár otthon,
Koraérő Rákóczi-szilva,
Csak rend, levetett ruha
Az ószeren
– olcsó kis holmi,
majd a kettős trolibuszra ültök,
feszengve a fojtó melegben,
s elnéztek a fejem fölött
– ring az idő felettem.

Árkos

ó ti éjféli kutyák
tavi békák baglyok denevérek
hajnali szarkák
szúnyogok
hogyan zajongtok és rajongtok
mellétek a költő
hátán elnyúlva
széppentén hallgat

Egy ispotály...

egy ispotályban elfekvő merengők
zászlót bontanak bevérzett zsebkezdőt
és nézik nézik mintha csoda volna
urára bámul így a bamba szolga
kidülledt szemmel ótvaros kezével
sorsába markol s szájából az étel
a földre fordul majd onnan tovafreccsen
zászlónk lobog a kába szürkületben

Az este jön

az este jön és nincs menekvés
belanyhul a legjobb cselekvés
is hanyatt dől mind aki él
s holnapra újabb haladékot remél
úgyis megkapja nagylelkű aki fõnt
soron kívül intézi e kérésözönt
és mindenkinek odaírhatja jóváhagyom
van aki túléli akit nem ütnek agyon

Viharfelhõvel

viharfelhõvel takaróztam
villámok röpködtek alólam
mintha villámlanom is nekem kéne
agyamból cikázik a fénye
harsoghatnék is ám ki hallja
aki tud iszkol jobbra-balra
harsog az öblös menny dörögve
fogságát nyögöm mindörökre

Fejhullatós

fejhullatós idõkben
lelkemben úgy havaz
állunk a temetõben
felverte mind a gaz

lelkes világ ez itten
fejfáival izen
aki él teret hódít
szárazon és vízen

a föld alá heverni
nem kunszt de néha kell
állunk zizegõ gaz közt
fejünk hullatva el

Egyetlen zuhanás

1

csak állni fenn a vártetőn
egy lépésre a semmitől
a rettenet kiül a hóra
várni az el nem hangzó szóra
mely megtaszít vagy visszatart
omlik a kő omlik a part

2

ha most minden ezután eltévelyedő
ember helyett vezekelni lehetne
ha a világnak elég volna egyetlen biztos
zuhanás egyetlen gyász egyetlen
könnycsepp a szemedben
egyetlen végzetes csók a földnek köveknek
arccal lefelé ölelésre
ficamodott karral

Kitalált ölelések

vajon az én apám mit érzett
míg nemzett egy-egy gyermeket
miként döntötte le anyámat
életre hívni engemet

a kéj vezette őket ágyba
vagy az öröklött mozdulat
hogy amíg egymást markolásszák
átmentik bennünk magukat

csattant-e csókjuk vagy a csöndtől
szívük fölött az éj megállt
levegő után tikkadozva
arcukba a vér visszaszállt

tudták talán hogy fényes percük
után fejfájós ébredés
nehézkés feltápáskodás jön
sírásba fúló nevetés

sárban tipródás éjszakázó
nyügösség láz nyirkos magány
és mégis újra összebújnak
csak a reményük fogy talán

próbálom őket kitalálni
egymást ringatják érzem én
szerelmes dúlásuk ha fáj is
befejezetlen költemény

A bánya szája

házunk fölött egy agyagbánya szája
torkig belátni akkorára tátja
esőben sárga nyála lepatakzik
megomlik elfoly összeroskad habzik
ha tűz a nap minden ízében kiszárad
cserepes ajkai közt csak mélyül a vájat
úgy tűnik mintha mindegyre enni kérne
de mit kívánhat egy bánya ebédre
úgy fosztogatják nap- és csilleszámra
önmaga roskad önkéntes halálba
életet kér és nyel is olykor-olykor
majd végzetesen ránk zuhan mint a jobb kor

Mintha most látnád

mára se
tanultál kovács fiam mi
lesz belőled ha így folytatod
világ lustája
még kovácsnak se leszel jó mert
az legalább oda-
sóz a verővel ahova kell
és akkorát de
te csak állsz és nézed
a cipőd orrát mintha most látnád
először

Mint aki búcsúzik

és sajnál mindent amit itthagyt
mindenkit akit nem lát majd
úgy simítok végig a dolgokon
az életemet övező látványon
hajzatokon arcéleken nyakhajlatokon
szökdelve emlékről emlékre
ahogy kőről kőre a patakon átal
félve nehogy az örvénybe csússzak
nehogy elmerüljek a mélyben a távozást
szabad akaratból magam kívánom megszabni
az utat az órát a percet
az útravaló batyu súlyát
a magammal lopott olthatatlan
életszerelmet...

Fifty-fifty

a fénybe léptem
árnyékos felem borzong belé
a többi lázban gyötrődik majd elég
fifty-fifty
állok félig éjfeketében
másik felem akár a szikrázó papír
még élek nem túl boldogan
olykor úgy érzem már halok
felejténém hámló sebem
amit véresre kaparok
mert ha egy ablak az éjszakára nyílik
a másik rőt fénybe borul
kétfelől kegyes árnyak támogatnak
szívem gyötörve álnokul

Ismételt tavasz

már szinte megpendült minden
a virágokat is kiültették
a melegházakból
valahol
a nagy tavakon túl
a gesztenyék kinyíltak
a bukdácsoló jégtáblák felszívódtak a ragyogásban
a rügyek ó a rügyek
mily bódultan feszültek
amikor visszatért a hó
az áprilisi tréfa uszályán
sorrý dűnnyögte az orra elé
és hullt csak hullt
fehéren nedvesen varázslatokba zárva
fákra rügyekre az este
kintfelejtett babára kertiszékre
az ablakon hitetlenül kinyújtott
tenyeremre
hogý aztán újra olvadjon
cseperésszen
zsugorodjon napfénnýé váljon
kétszeres áron

Visszavonuló hófoltok

a világ északos árnyékos zugaiban
megrekedt a tél
a fák tövénél a rianásra váró jégtáblák hátán
kitartó hófoltok szégyenkeznek
öltének napról napra szennyesebb gúnyát
belesimulni ebbe a szürke
megérkezni sehogy se bíró tavaszba
ami elolvad ma azt visszalopja a holnapi holnaputáni
hóesés a cirógató simogatás után
a visszakézből kimért pofonok
szétzilálják a maradék reményt
megőszült pitypang magvas pelyheit
a sóhajos szelek
a hófoltok ma is visszavonultak
vízben ázik a fű a szörcsögő árok
a fák karcsú lába
de a belém költözött hidegség
újabb havakkal készül
üzenni

Milyen csapdákat...

cipőmből jókora szög bújt
elő, észrevétlen
le is üthetnek a sarkon
tán meg sem érzem
aki a világ összeillő kapcsait
igazítja, elaludhatott
egy percig –
hát nézzünk körül, mily csapdákat
állítunk egymásnak észrevétlen
sietős, szelíd mozdulatokkal
hová lett belőlünk a csöppnyi szemérem
közös vágyakról szónokolok,
sziszegve ellenáll a látvány,
közönyösen játsszuk ki egymást
vigasztalan árnyékban nő a páfrány,
s az igyekvő növényt is főbesújtja
a pangó nap, ha úgy akarja –
símuló cipőmből szög bújt elő,
lábam döfködi apró fakardja

1971

Szédület

marx, engels, lenin
s a többi nagy gondolkodó
jócskán meglódították a világot
s most csak forog, forog, eszeveszetten,
egyensúlyát keresve,
az Egyenlítő szédül, a Sarkok fázósan lapulnak,
s a köztük húzódo földrészek
vére forrongva lüktet
megnyugszik-e végre?

Tapló és kova

háborúk
taplója
szikkad a kályhán,
romlik az alvóban a vér
kipirulva lesiklom lécem puha fáján
karcsú nyomom a hóban – szakadó kötél
hevítő bunda
hűvös visszájára fordul,
szelíd éjjeli tűz
fogát növesztve ég
s mind, ami érthető, csöndes nyugalmat érlel,
vacogva ébred, mint a túrt cseléd.
csak a tapló
(a vén szalonnabőr)
kunkorodik sziszegve a kályhán
s valahol a kova is fickándozik
mint feszülő, beteg ér apám szíve táján

Míg az asztalt...

Már búcsúzik a lélek innen,
furcsa, vidám a rádió.
Valószínűtlen szép tavaszi nap lett,
fiam símulva dörgölőzik,
zakatoló kerekek
vágatnak koponyámban.
Már hagyom, elsíratom ezt a földet,
sara még a cipőmön szárad,
s vonat tekergő füttyét hallani
most nekem jelzett, aztán Apahidának

szemetet kotornak zsák telik
háziasszonyok csoszognak a lépcsőn le-fel
Gianni Morandi tudja jól
egy panellháznak énekel
mit tudom én,
míg az asztalt terítem
hová jutok
már búcsúzik a lélek innen...

Fönnakad rajtunk

Nyelvtörő sandák ülnek fölöttünk
övék a legjobb hely
honnan a legkisebb intés
orrvakaró mozdulat is – parancs
Páholyukat a csönd kerülgeti
és végeérhetetlen, súlytalan szavak
körtánca óvja lelkük
az ellágyulástól
Mikor a színpadon a hős kardjába dől
elméláznak a sors kimért kegyén
és fészkelődve elmondják nekünk
hogyan éreznek ők ha nem éreznek semmit
A karzatokról egy-egy vad rikoltás
nyersebb kiszólás bántja a fülük
s míg ízlelgetik mit mondott a postás
a gyanakvás mint szállongó ökörnnyál
fönnakad rajtunk
és semmi nem segít

Sziget

dadogó hullámok öveznek
bo-bo-bo-borús a fák fölötti ég
kinek van lelke nálam kiszállni,
ki akar rajtam élni még
a parti fű közt sok apró üzenet loccsan
fe-fe-fe-fehér hajók
szél simít, robogva átsivít rajtam
vonító hangja csupa bók
je-je-je-jelezzed körülöttem
a leszakadt elkopott zátonyokat
hullám ha felelget dadogó
szívébe zárja a sorsotokat

1971

Egy hang a küszöbről

ki a következő
harsogja egy hang a küszöbről
mintha azt mondaná
fürgébben fürgébben
bezzeg máskor a sebésznél az ügyvédnél
a tejsorban az életben
úgy tolongtok
mindenki előre könyökölne
most miért szeppentetek meg
hékáim itt is
csak szépen rendre még egyszer
kérdem
ki a következő

Hegedűmet hallom...

egykori hegedűmet hallom
kinek a kezén nyöszörög?
nem gyantázott az istenadta
minden húr csikorog zörög
miért is tettem le vonóját
tenyérbe simuló nyakát
hány kéz nyaggatta már azóta
szutyokkal lepett dobozát
míg enyém volt a zene szárnyalt
bennem de néki nem jutott
csak a sok-sok kényszerű nyüvés
kottához láncolt ritmusok
s hogy ma is nyúzzák s túri békén
csoda hogy nem rokkant belé
hallom ahogy felsír rekedten
miért nem lett egy istené

Ablaküveg

ablakom szennyes üvegén
játszadózó alkonyi fény
csóvával üzen elvakít
s szüli az este árnyait

az ablaktábla éjbe fül
orrom az üvegre lapul
a világ volt nincs elveszett
ma már hiába keresed

a sápadt hold olykor benéz
szemembe tűz gyöngén becéz
de végül magam maradok
vergődöm majd' megfulladok

felébrednék de nincs mire
fel is néznék de nincs kire
hegyekben járok mint a szél
mikor épp nem fúj elbeszél

Indulás előtt

vonat az állomáson
lám lám betolat

szabadul mindjárt a lépcső
s te felrakod a cókmókotat

szoknyád meglendül
feszülő lábad fölött

utadat jól bemérték
víg vasúti mérnökök

óránkra nézünk
öt perc és elrobog a vagon

hiába szólnék
hát ülünk hallgatagon

Anya

anya szült minket
de az anyák is elmennek egyszer
ballagva kísérik az ökrösszekeret
vállunkon a koporsó
nehéz

nem a súly
csak a pillanat teszi azzá

anyák szava szól
szívünk
s a nyári ég alól

ti nem fáradhattok el
ekkora súlytól
mely könnyebb mint az eljövendő napok

ami ezután jön
űzzön el rólunk minden bánatot

Üres szék

egy percre borbélynak álmodom magamat
előttem pamacs pacsuli olló beretvakés
állok egy csöppnyi műhely odújában
borbélyához ez talán mind kevés

az üres szék fölött kerge légy kering
betéved-e még ide valaki
úgy fojtogat a páni félelem
világ végéig itt fogok állani

törülközővel tettekre készen
nyírást vagy beretválást ha kér
valamely őszám erre járva
cégérem látva – ha betér

Kergetőzés

kergetek egy káposztalepkét
nyúlok utána ámde ellibeg
ravaszul kicselezget engem
kedvemet keseríti meg

a kert mélyén loholva bokron át
űzöm a zsákmányt mintha ő
lenne a világ legszebb álma
makacsul vágyott tiszta nő

a harci kedvem olthatatlan
van még szabad tér s tán remény
míg csalogat e fránya jószág
csapongó szárnyú tünemény

A szökevény

1. Elszököm tőled

éjjel valahányszor miként az óra kattan
szemem sötétbe fúr álmodom távolra pattan
minden nesz alszik csak az éjszaka éber
fölénk hajol kíváncsi fekete üstökével
beléfogózom érzem enyém lenne ha szólnék
pedig legszívesebben most feléd araszolnék
de te az ájulásig az álom rabja vagy már
nekem meg menni kell mert őszint mutat a naptár
oly szívesen időznék itt a táborban véled
eszem meg egyre korhol ugyan minek henyélek?

kicsusszanok a zsákból s míg elszorul a torkom
mellőled lábujjhegyen cókmókomat kihordom
aludj aludj hát útra többé már nem gyötörlek
amennyi hátravan még nekivágok a ködnek
tán egy-két nap tán száz is
de ülni nem tudok
ne félj a ház megóv majd amíg hazajutok

2. Már a sasokkal

úgy fogy a táv oly tetszetős ütemben
mint hogyha tánchoz szólna a zene
pedig csak szél vonít a hegygerincek élén
dühöng a csúcs magányos szelleme

eszembe jutnak az utat taposva
múltam hajóján elúszott szép napok
mikor elvadult farkasként loholtam
s nem hittem volna hogy véges vagyok

vajon mit érzel mit gondolsz ma rólam
hűlt helyemet ha egyszer fölfeded
csak nézel kábán magad elé szorongva
magammal loptam minden kedvedet

szólnál utánam bár minden hiába
míg hangodat cibálja fergeteg –
ha egy-egy foszlány el is érne lágyan
én már a sasokkal beszélgetek

3. Nélküled minden egyszerű

nélküled minden egyszerű
mint az egyhúrú hegedű

mit bánom én hová jutok
megyek botorkálok futok

nem bénít kétely nincs szeszély
nem fenyegethet más veszély

csak ami így-úgy megtalál
nélküled is a hű halál

4. Akár a gép mely működik

szívembe fészkelted magad
mint egy koloncot hordalak

visszafogod a léptemet
nem találok a kedvemet

akár a gép mely működik
de prűszköl és hogy küszködik

mibe sodortál mily szenvedés
vár rám míg visszatérek és

ölellek ahogy még soha
az voltam végig ostoba

nélküled minden céltalan
még akkor is ha célja van

5. Oly tisztán látszik

felszállt a köd
a nap mint egy óriás szem ragyog
oly tisztán látszik minden
itthon vagyok

a tábor körül forogtam körbe körbe
míg azt hittem ki tudja merre járok
ugyanazok a kövek letiport füvek
ugyanazok az ájult virágok

jönnek elém
ez itt a ház ugyanolyan
mint szökésem reggelén

duzzadt arcodra az álom ráfeszül
míg megcsókollak én

csatakosan fázva de boldogan
a zsák mélyén hozzád jutok
s te nem érted minek ez a sietség
nem tudod amit én tudok

mit se szólok ma a szökésről
talán igaz se volt
táguló szemed íriszéből
a vágy kihajolt

ringatjuk egymást szótlanul
míg gyerekké nem leszünk
s borsószemnyivé zsugorodva
a zsákban elveszünk...

Nyomok

(Bakter Bálint nyomán)

A nyomok hozzám vezetnek.
Ki jött ide észrevétlen, és honnan?
A nyomok fölött hó kavarog.
Örvénylő titkok a nyomokban.
Tavasza minden kiderül:
tettes és áldozat is kerül.

Cseke Gábor – Született 1941. július 29-én Kolozsvárott.

Újságíró, költő, író. A Babeş-Bolyai Tudományegyetem bölcsészkarán végzett (1962), 1962 és 2005 között az Ifjúmunkás, az Előre, majd a Romániai Magyar Szó belső munkatársa. Főbb munkái: *Déli harang* (versek, 1967; <http://mek.oszk.hu/07800/07833>), *Elveszett birtokok* (versek, 1969; <http://mek.oszk.hu/07700/07758>), *Tornác* (próza, 1970; <http://mek.oszk.hu/08100/08111>), *A tuskó* (gyerekregény, 1979; <http://mek.oszk.hu/08200/08249>), *Érzelmes levelek* (regény, 1980; <http://mek.oszk.hu/07800/07823>), *Ellenállás* (versek, 1980; <http://mek.oszk.hu/07700/07749>), *Bármely rendelést vállalok* (regény, 1982), *Az ítélet születése* (versek, 1983; <http://mek.oszk.hu/07800/07844>), *A megtalált kulcs* (elbeszélések, 1989), *A bozót* (regény, 1989; második, átdolgozott kiadás 2008), *Álruhában. Mai kalandok* (riportok, 1989), *Kölcsönsorok. Mai román költők* (2005), *Tükörterem* (válogatott versek, 2005), *Lírai tőzsde. Fontos versek* (2006). *Csöndfűrészes zenéje* (Álmodott versek, 2008; <http://mek.oszk.hu/07800/07892>), *Székelyföldi malmok nyomában* (Pro Print, 2008; Ádám Gyula fotóművésszel közösen); *Jelentések – magamról. Emlékezés ellenfényben* (Polis, 2009). Internetes művei: *Öböl* – versek egy fotógyűjteményhez (<http://irodalom.elender.hu/obol>), *Színes kenguru* – Ötven fénykép és ugyanannyi vers a gyermekkorból, Mircea Florin Şandruval közösen (<http://mek.oszk.hu/02300/02354>), *Milos könyve* – napló (<http://cseke.atw.hu/milos>); *Révkalauz*. Szigorúan válogatott versek 1967-2008 (<http://mek.oszk.hu/07700/07743>); *Fehér titok. Mai kalandok* (riportok; <http://mek.oszk.hu/07700/07778>); *Futóbolond. Három történet* (<http://mek.oszk.hu/07700/07744>); *A tolószék utasa* (versfüzér, <http://mek.oszk.hu/07800/07843>).